

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการวิจัย

ความเชื่อมั่นต่อนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรม
ในกรุงเทพมหานคร

Confidence toward the policy on the implementation of CCTV system
for controlling crime in Bangkok.

โดย

ร้อยตำรวจเอก ดร. จอมเดช ตริเมฆ

สนับสนุนโดย

สถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยรังสิต

2557

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ ผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่ร่วมแสดงความคิดเห็นต่อความเชื่อมั่นก่อนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร ขอขอบคุณ นาย ศรันย์ภัทร เสียงสูง ผู้ช่วยผู้วิจัย สำหรับความช่วยเหลือในการแจกแบบสอบถาม ตรวจพิสูจน์อักษร ตรวจสอบความความเรียบร้อยและจัดทำรูปเล่มงานวิจัยและสุดท้ายขอขอบคุณ สถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยรังสิต ที่ให้โอกาสผู้วิจัยและให้การสนับสนุนเงินอุดหนุนการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอย่างสูง
ร้อยตำรวจเอก ดร. จอมเดช ศรีเมฆ
ผู้วิจัย

ชื่อเรื่อง : ความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมใน
กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย : ร้อยตำรวจเอก ดร. จอมเดช ศรีเมฆ

สถาบัน : มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีที่พิมพ์ : 2558

สถานที่พิมพ์ : มหาวิทยาลัยรังสิต

แหล่งที่เก็บรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ : สถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยรังสิต

จำนวนหน้างานวิจัย : 68 หน้า

ลิขสิทธิ์ : มหาวิทยาลัยรังสิต

คำสำคัญ : กล้องโทรทัศน์วงจรปิด, อาชญากรรม, กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อสำรวจความเชื่อมั่นของประชาชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครก่อนนโยบายการติดกล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานคร เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างในระดับความเชื่อมั่นของประชาชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครก่อนนโยบายการติดกล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานคร และเพื่อเสนอแนะแนวทางปรับปรุงแก้ไขการดำเนินการตามนโยบายการติดกล้องวงจรปิดของกรุงเทพมหานครกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครจำนวนทั้งสิ้น 480 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอาศัยการทำการเก็บข้อมูลโดยให้ผู้ช่วยวิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ทำการแจกแบบสอบถามให้กับผู้ที่มีที่อยู่ตามทะเบียนบ้านอยู่ในเขตตามขนาดตัวอย่างที่กำหนดไว้ ส่วนในการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test, F-test โดยกำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาพบว่าความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานครมีความเชื่อมั่นอยู่ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีความเชื่อมั่นในระดับน้อยทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ ไม่เชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครสามารถใช้งานได้ทุกตัว, ไม่เชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีจำนวนมากเพียงพอ, ไม่เชื่อมั่นว่ามีจำนวนบุคลากรเพียงพอในการจับตามองพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิด, และ ไม่เชื่อมั่นว่าจะมีการประสานงานอย่างทันทั่วทั้งที่ระหว่างเจ้าหน้าที่ควบคุมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นในพื้นที่การควบคุม ส่วนผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเชื่อมั่นก่อนนโยบายการติดกล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานครพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาการพักอาศัยในกรุงเทพมหานคร จะมี

ความเชื่อมั่นก่อน โฆษณาการใช้กล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนข้อเสนอแนะการวิจัยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะให้กรุงเทพมหานคร ควรที่จะใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่สามารถบันทึกภาพได้จริงในทุกจุดการติดตั้ง, ควรเพิ่มจำนวน กล้องโทรทัศน์วงจรปิดมากขึ้น, ควรแสดงให้เห็นถึงความชัดเจนในข้อมูลกำลังพลเกี่ยวกับการ ควบคุมดูแลกล้องโทรทัศน์วงจรปิด, ควรที่จะมีการสร้างห้องควบคุม (Control Room) ในทุกสำนักงาน เขตของกรุงเทพมหานครทั้ง 50 เขต และควรจัดให้มีการอบรมให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจถึงวิธีการในการ เฝ้าระวังพฤติกรรมผู้กระทำความผิดผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิด เพื่อขอสนับสนุนกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจ จากสถานีตำรวจนครบาลในพื้นที่เพื่อประจำที่ห้องควบคุม ควบคู่ไปกับเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร อันจะส่งผลให้มีการประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร ได้อย่าง ทันทีทันใด หากมีเหตุด่วนเหตุร้ายเกิดขึ้น

Title : Confidence toward the policy on the implementation of CCTV system for controlling crime in Bangkok.

Researcher : Police Captain Jomdet Trimek, Ph.D.

Institution : Rangsit University

Year of publication : 2015

Publisher : Rangsit University

Sources : Rangsit Research Institute

No. of page : 68 pages

Copyright : Rangsit University

Keywords : CCTV, Crime, Bangkok

Abstract

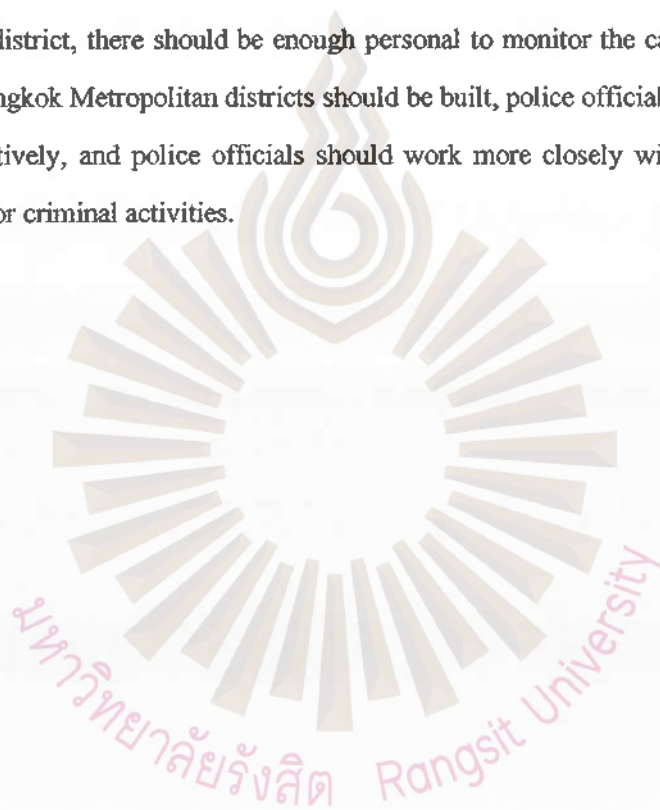
This quantitative research aims to 1) survey Bangkok Metropolitan residents about their confidence in the CCTV installation for crime prevention policy in the Bangkok Metropolitan area, 2) analyze confidence levels of Bangkok Metropolitan residents on the policy of CCTV installation for crime prevention in the Bangkok Metropolitan area, and 3) determine the cause of problems and offer guidance to solve problems created by the policy. The main research tool used in this research was a questionnaire created to survey Bangkok Metropolitan residents; the data was gathered by collecting details from the district office such as name and household registration from selected Bangkok Metropolitan districts. T-test, F-test, means, and standard deviation (S.D.) were calculated and the level of significance for the data analysis was .05. The results of this research are as follows.

Overall, the level of confidence of the Bangkok Metropolitan residents had on the policy of CCTV installation for crime prevention in Bangkok Metropolitan area was at moderate level, but each item had 4 low confidence ratings, low confidence in the ability of the system to archive the CCTV footage, low confidence on whether the amount of CCTV cameras installed in each area was sufficient, low confidence in whether the amount of personal was sufficient enough to support the monitoring of criminal activities, and low confidence in the ability of the relevant personal and police officials to work together in each district.

Regarding the analysis of the confidence levels of Bangkok Metropolitan residents on the policy of CCTV installation for crime prevention in the Bangkok Metropolitan area, the results show

that personal factors such as age, educational level, career, salary and length of residency in the Bangkok Metropolitan area affected the confidence of Bangkok Metropolitan residents on the policy of CCTV installation for crime prevention in the Bangkok Metropolitan area. The statistical difference was .05.

Regarding suggestions to improve the CCTV system, the results show that a system should be created to archive all of the CCTV video footage, there should be sufficient CCTV cameras installed in each district, there should be enough personal to monitor the cameras, a control room to monitor all 50 Bangkok Metropolitan districts should be built, police officials need training to monitor crime more effectively, and police officials should work more closely with Bangkok Metropolitan personal to monitor criminal activities.

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ		ก
บทคัดย่อภาษาไทย		ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ		ง
สารบัญ		ฉ
สารบัญตาราง		ช
สารบัญภาพ		ญ
บทที่ 1	บทนำ	1
	1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
	1.2 วัตถุประสงค์งานวิจัย	3
	1.3 คำถามการวิจัย	3
	1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย	3
	1.5 สมมุติฐานในการวิจัย	4
	1.6 ประโยชน์ของโครงการวิจัย	4
บทที่ 2	ทบทวนวรรณกรรม	5
	2.1 การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ปัญหาอาชญากรรมและระบบรักษาความปลอดภัย	5
	2.2 บทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในต่างประเทศ	10
	2.3 บทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในประเทศไทย	12
	2.4 ทฤษฎีอาชญาวิทยาที่เกี่ยวข้อง	14
	2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	18
บทที่ 3	วิธีการวิจัย	22
	3.1 รูปแบบการวิจัย	22
	3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	23
	3.3 เครื่องมือในการวิจัย	26

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการวิจัย (ต่อ)	
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	27
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	27
บทที่ 4 ผลการวิจัย	29
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน	29
4.2 ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นต่อนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิด เพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร	35
4.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างในความเชื่อมั่นต่อนโยบายติดตั้ง กล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร	39
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	48
5.1 สรุปผลการวิจัย	48
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	52
5.3 ข้อเสนอแนะการวิจัย	57
บรรณานุกรม	59
ภาคผนวก	62
ประวัติผู้วิจัย	68

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 ขนาดประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามเขตที่พักอาศัย	24
ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ	29
ตารางที่ 4.2 จำนวนข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ	30
ตารางที่ 4.3 ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม	30
ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพ	31
ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้ ต่อเดือน	32
ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเขตที่ พักอาศัยในกรุงเทพมหานคร	33
ตารางที่ 4.7 ระยะเวลาที่พักอาศัยในเขตที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานคร	35
ตารางที่ 4.8 กลุ่มความเชื่อมั่นด้านประสิทธิภาพของกล้อง	35
ตารางที่ 4.9 กลุ่มความเชื่อมั่นด้านจุดในการติดตั้ง	37
ตารางที่ 4.10 กลุ่มความเชื่อมั่นด้านบุคคลากร	38
ตารางที่ 4.11 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อ การควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกตามเพศ	39
ตารางที่ 4.12 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อ การควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกตามอายุ	39
ตารางที่ 4.13 ผลการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Tukey จำแนกตามอายุ	40
ตารางที่ 4.14 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อ การควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา	41
ตารางที่ 4.15 ผลการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Tukey จำแนกตามระดับการศึกษา	41
ตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อ การควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกจำแนกตามอาชีพ	42
ตารางที่ 4.17 ผลการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Tukey จำแนกตามอาชีพ	43
ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อ การควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	44

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.19 ค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกจำแนกตามเขตที่พักอาศัย	45
ตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกจำแนกตามเขตที่พักอาศัย	46
ตารางที่ 4.21 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกตามระยะเวลาที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานคร	46

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	4
ภาพที่ 5.1 ความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานคร	49
ภาพที่ 5.2 ความแตกต่างของความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานคร	50

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหาการศึกษาวิจัย

การป้องกันไม่ให้อาชญากรรมเกิดขึ้นเป็นหัวใจของการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม การตรวจตราเพื่อคัดโอกาสคนร้าย ยิ่งดำเนินการเข้มข้นมากขึ้นเท่าไร ยิ่งส่งผลให้การป้องกันมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเท่านั้น (Cohen & Felson, 1979) แต่เนื่องจากกำลังเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอันได้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานราชการอื่น รวมถึงเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานภาคเอกชนในปัจจุบันนั้นมีจำนวนไม่เพียงพอที่จะสามารถออกตรวจตราพื้นที่ในทุกๆ พื้นที่ได้อย่างทั่วถึงจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีเครื่องมือที่จะช่วยเหลือการทำงานของเจ้าหน้าที่ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น กล้องโทรทัศน์วงจรปิด (Closed Circuit Television: CCTV) จึงเป็นอีกหนึ่งอุปกรณ์ทางเลือกที่สามารถช่วยเหลือการทำงานของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยได้เป็นอย่างดี สืบเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีที่รวดเร็วในโลกยุคโลกาภิวัตน์ กล้องโทรทัศน์วงจรปิดกลายเป็นอีกหนึ่งตัวเลือกของหลายประเทศในการนำมาใช้เพื่อจุดประสงค์ในการป้องกันอาชญากรรมในภาพรวม แต่อย่างไรก็ตาม ยังคงมีข้อสงสัยในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดังกล่าวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของแต่ละประเทศ ซึ่งมีสภาพภูมิประเทศและสภาพทางสังคมที่แตกต่างกัน ในประเทศไทย กล้องโทรทัศน์วงจรปิดถูกนำมาใช้ในสถานที่ต่างๆ เช่น ธนาคาร ร้านค้าสะดวกซื้อ ร้านทอง เป็นเวลานานแล้ว แต่ส่วนใหญ่ยังเป็นการถูกนำมาใช้ในภาคเอกชน

นโยบายที่จะนำกล้องวงจรปิดมาใช้ในการควบคุมอาชญากรรมในเมืองโดยรัฐนั้นเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ตามนโยบายของ ม.ร.ว. สุชุมพันธ์ บริพัตร ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ที่ผลักดันนโยบายการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งกรุงเทพมหานครจำนวน 20,000 จุดให้เสร็จสิ้นภายในปี 2555 รวมถึงล่าสุดนายสันต์ มีวงษ์ ที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร (กทม.) เปิดเผยว่า “ปัจจุบัน กทม. มีกล้องวงจรปิดในพื้นที่ตามจุดต่างๆ ประมาณ 47,000 ตัว ซึ่งเป็นกล้องเค็มที่ใช้งานแล้ว ประมาณกว่า 20,000 ตัว ส่วนในชุดที่ติดตั้งใหม่จำนวน 27,000 ตัวนั้น เชื่อมสัญญาณและใช้งานได้แล้วประมาณ 20,000 ตัว ส่วนที่เหลืออีกกว่า 7,000 ตัว อยู่ระหว่างการติดตั้งและเชื่อมกระแสไฟจากการไฟฟ้านครหลวง (กฟน.) โดยจะเร่งดำเนินการอย่างเร่งด่วนโดยตั้งเป้าแล้วเสร็จ

ในช่วงเดือนมกราคม 2558 เพื่อให้ประชาชนสามารถขอคุณภาพได้ทั้งที่สำนักงานเขตและที่ศาลว่าการ กทม.” (เดลินิวส์, 2556) ซึ่งจากคำกล่าวเช่นนี้นั้นแสดงให้เห็นว่านโยบายการใช้กล้องวงจรปิดนั้นยังคงเป็นนโยบายหลักในด้านการแก้ไขอาชญากรรมของกรุงเทพมหานครและในปี 2558 กรุงเทพมหานคร จะมีกล้องวงจรปิดใช้ในการควบคุมอาชญากรรมกว่า 5 หมื่นตัว

อย่างไรก็ตามการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดโดยกรุงเทพมหานครนั้นยังมีข้อสงสัยอีกหลายข้อในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดังกล่าวเพื่อจัดการกับปัญหาอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะในด้านการเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานคร ซึ่งในปี พ.ศ.2555 ได้เกิดเหตุการณ์ที่กระทบต่อความเชื่อมั่นของคนกรุงเทพฯต่อการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครขึ้น โดยผู้พักอาศัยในกรุงเทพมหานครได้ตรวจพบว่า กล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ถูกติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครนั้น มีกล้องเปล่าจำนวนหลายจุด บางจุดเป็นกล้องที่อยู่ในสภาพใช้การไม่ได้ บางจุดเป็นกล้องหลอกหรือกล้องปลอม (Dummy Camera of Fake Camera) และบางจุดพบที่มีการติดตั้งเฉพาะกล่องครอบกล้องวงจรปิด (Housing) แต่ไม่มีตัวกล้องอยู่ด้านใน ภายหลังจากที่มีการตรวจพบและถ่ายภาพ ส่งต่อไปยังสื่อสังคมออนไลน์ ส่งผลให้สื่อต่างๆ พากันประโคมข่าว ถึงความไม่น่าเชื่อถือของโครงการ โดยมีการเขียนข่าวอันเป็นการโจมตีความบกพร่องดังกล่าวในลักษณะเช่นว่า “กระหึ่มว่อนเน็ตจวก กทม. ตั้งกล้อง CCTV มีแต่กล่องไม่มีกล้อง หน้าเข้าบางจุดเป็นกล้องปลอม” (ประชาชาติธุรกิจออนไลน์, 2554), “ชาวเน็ตไวกล้องวงจรปิด CCTV ทั่ว กทม. ตามนโยบายกล้องเพื่อความปลอดภัย มีกล้องเปล่าหลายจุด”, (มติชนออนไลน์, 2554) และจากเหตุการณ์ข้อสงสัยดังกล่าวได้นำไปสู่การตรวจสอบในลำดับต่อมาโดยคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) และสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) ได้ทำการประมวลข้อมูลที่เกิดขึ้น เพื่อทำการตรวจสอบการจัดซื้อจัดจ้างกล้องโทรทัศน์วงจรปิดตามนโยบายดังกล่าวขึ้น ซึ่งพบว่าสัญญาการจ้างเหมาซื้อกล้อง CCTV ของ กทม. จัดทำขึ้นในเดือนมิถุนายนปี พ.ศ.2553 ด้วยวงเงิน 126 ล้านบาท เพื่อทำการติดตั้งชุดแรกจำนวน 10,000 ตัว โดยให้กระทำการให้เสร็จสิ้นภายในเดือนธันวาคมในปีเดียวกัน แต่ภายหลังจากการสุ่มตรวจสอบของเจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน พบว่ากล้อง CCTV ในพื้นที่บางส่วนกลับไม่ได้บรรจุไฟ ทำให้กล้องที่ซื้อมาแม้จะติดตั้งแล้ว แต่ก็ใช้งานไม่ได้ สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้ทำการถามไปยังกรุงเทพมหานครกลับได้คำตอบว่า “ยังไม่สามารถเจรจากับการไฟฟ้านครหลวงได้ จึงไม่มีการปล่อยสัญญาไฟมา” (ไทยรัฐออนไลน์, 2554) และเมื่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ได้ตรวจสอบรายละเอียดของโครงการพบว่า มีการสั่งซื้อกล้องในโครงการที่เป็นกล้องหลอกหรือกล้องปลอม (Dummy Camera of Fake Camera) จำนวนกว่า 500 ตัว ในการสั่งซื้อกล้อง 10,000 ตัวแรก เมื่อสอบถามยังกรุงเทพมหานคร ได้รับคำตอบว่าบไม่เพียงพอโดยปิด

ความรับผิดชอบไปยังผู้ว่ากรุงเทพมหานครสมัยก่อนหน้าเป็นคนอนุมัติ เป็นต้น เหตุการณ์ดังกล่าว นับว่าเป็นเหตุการณ์ที่กระทบต่อความรู้สึก และความเชื่อมั่นของผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ต่อ กล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ถูกติดตั้งในกรุงเทพมหานครเป็นอย่างยิ่ง จึงเป็นที่มาความสำคัญของปัญหา และนำมาซึ่งวัตถุประสงค์ของงานวิจัยฉบับนี้ดังจะกล่าวต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

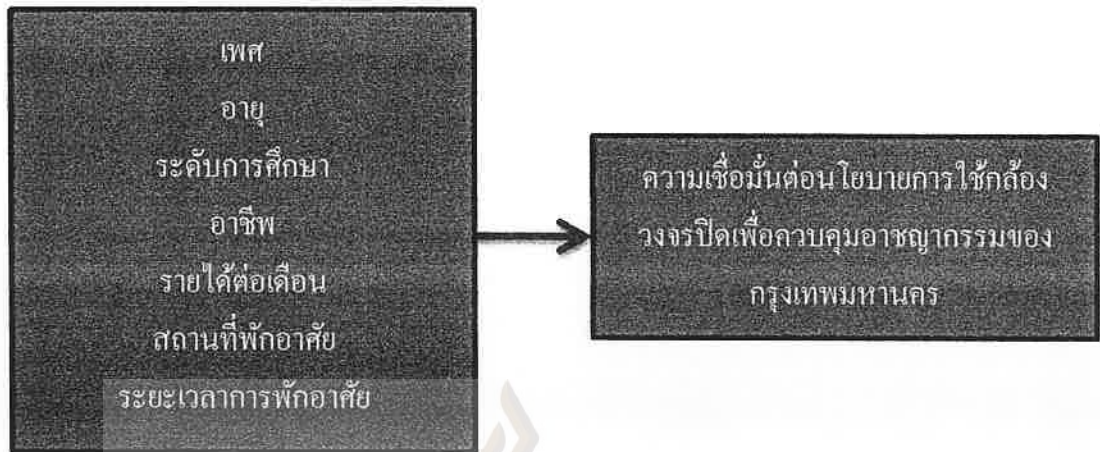
- 1) เพื่อสำรวจความเชื่อมั่นของประชาชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครต่อ นโยบายการใช้อีกกล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานคร
- 2) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างในระดับความเชื่อมั่นของประชาชนที่อาศัยอยู่ใน กรุงเทพมหานครต่อ นโยบายการใช้อีกกล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานคร
- 3) เพื่อเสนอแนะแนวทางปรับปรุงแก้ไขการดำเนินการตาม นโยบายการใช้อีกกล้องวงจรปิดของ กรุงเทพมหานคร

1.3 คำถามในการวิจัย

- 1) ประชาชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครมีความเชื่อมั่นต่อนโยบายการใช้อีกกล้องวงจรปิดเพื่อ ควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับใด
- 2) ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนที่แตกต่างกันส่งผลให้มีทัศนคติต่อนโยบายการใช้อีก กล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานครแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร
- 3) ข้อเสนอแนะและแนวทางปรับปรุงแก้ไขการดำเนินการตาม นโยบายการใช้อีกกล้องวงจรปิด ของกรุงเทพมหานครเป็นอย่างไร

1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ศึกษาความแตกต่างในทัศนคติของประชาชนต่อ นโยบายการใช้อีกกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานคร โดยวิธีการศึกษา สืบสวน ด้วยการเก็บข้อมูลครั้งเดียว ณ เวลาหนึ่ง (Cross Sectional Study) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพ

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

1.5 สมมุติฐานในการวิจัย

เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน สถานที่พักอาศัยและระยะเวลาการพักอาศัยของคนกรุงเทพมหานครที่แตกต่างกันจะมีความเชื่อมั่นต่อ นโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครในภาพรวมแตกต่างกัน

1.6 ประโยชน์ของโครงการวิจัย

- 1) ทำให้ทราบถึงความเชื่อมั่นของประชาชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครต่อนโยบายการใช้กล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานคร
- 2) ทำให้ทราบถึงความแตกต่างในระดับความเชื่อมั่นของประชาชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครต่อนโยบายการใช้กล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานคร
- 3) ทำให้ทราบถึงแนวทางปรับปรุงแก้ไขการดำเนินการตามนโยบายการใช้กล้องวงจรปิดของกรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในบทที่ 2 ผู้วิจัยจะกล่าวถึงรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่นำไปสู่การปัญหาอาชญากรรม นำไปสู่เปลี่ยนแปลงในรูปแบบระบบรักษาความปลอดภัยและนำไปสู่การเข้ามามีบทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิด ซึ่งสามารถอธิบายได้จากการศึกษาปรากฏการณ์ผ่าน ข่าวสาร สถานการณ์จริงและจากการทบทวนแนวคิดและทฤษฎี ผ่านคำரா หนังสือ เอกสาร รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังจะครอบคลุมรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 2.1 การเปลี่ยนแปลงของสังคม ปัญหาอาชญากรรมและระบบรักษาความปลอดภัย
- 2.2 บทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในต่างประเทศ
- 2.3 บทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในประเทศไทย
- 2.4 ทฤษฎีอาชญาวิทยาที่เกี่ยวข้อง
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การเปลี่ยนแปลงทางสังคมปัญหาอาชญากรรมและระบบรักษาความปลอดภัย

2.1.1 การเปลี่ยนแปลงทางสังคม

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมในทุกสังคมจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เนื่องจากสังคมนั้นถูกสร้างขึ้นมาจากการรวมตัวของมนุษย์และมนุษย์นั้นเป็นผู้ซึ่งมีความต้องการที่ไม่มีที่สิ้นสุด ดังนั้นสาเหตุในการเปลี่ยนแปลงทางสังคมสาเหตุหลักจึงมาจากการตอบสนองความต้องการของมนุษย์เพื่อให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เช่น ความต้องการปรุงแต่งวัฒนธรรม ความต้องการในทรัพยากรธรรมชาติ ความต้องการในการพัฒนาความรู้และเทคโนโลยีใหม่ เป็นต้น โดยการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นจะเป็นไปด้วยความรวดเร็วหรือค่อยเป็นค่อยไป เป็นระเบียบหรือไม่เป็นระเบียบนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ระดับการศึกษาของคนในสังคม วัฒนธรรมของคนในสังคม การเปลี่ยนแปลงของทรัพยากรธรรมชาติหรือการค้นพบสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ปัจจัยเหล่านี้จะเป็นทั้งปัจจัยที่จะมีผลในการเร่งหรือชะลอการเปลี่ยนแปลงในสังคม โดยการเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นมักจะถูกกล่าวถึงในสองด้านด้วยกันนั่นก็คือ การก้าวหน้าและการถดถอยของสังคม (มณีรัตน์ ปิ่นวิเศษ, 2550) ในมุมมองของนักทฤษฎีการ

เปลี่ยนแปลงทางสังคมกลุ่มทฤษฎีวิวัฒนาการ (Evolutionary theory) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงของสังคมเป็นกระบวนการที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นขั้นตอนตามลำดับ โดยมีการเปลี่ยนแปลงจากขั้นหนึ่งไปสู่อีกขั้นหนึ่งในลักษณะที่มีการพัฒนาและก้าวหน้ากว่าขั้นที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลงจากสังคมที่มีรูปแบบเรียบง่ายไปสู่รูปแบบที่สลับซับซ้อนมากขึ้นและมีความเจริญก้าวหน้าไปเรื่อยๆ จนเกิดเป็นสังคมที่มีความสมบูรณ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, 2545) นักทฤษฎีกลุ่มนี้ได้รับอิทธิพลมาจากทฤษฎีวิวัฒนาการทางชีวภาพของ ชาร์ลส์ ดาร์วิน โดยนักสังคมวิทยาที่เกี่ยวข้องในกลุ่มนี้อาทิเช่น ออกุสต์ กองต์, ลิวอิส เฮนรี มอร์แกน, เฮอร์เบิร์ต สเปนเซอร์, เฟอ์ดินานท ทอยนีย์ เป็นต้น กล่าวคือมุมมองของนักทฤษฎีกลุ่มนี้จะมองในเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มีลักษณะไปในทางที่ดีขึ้นนั่นเอง

ในทางกลับกันมีนักทฤษฎีอีกกลุ่มหนึ่งมองว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมมักจะส่งผลในด้านลบ นั่นคือกลุ่มทฤษฎีความขัดแย้ง (Conflict Theory) โดยนักสังคมวิทยาที่ใช้ทฤษฎีความขัดแย้งอธิบายการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มักจะถูกลำถึงเป็นหลักคือ คาร์ล มาร์กซ์ นักทฤษฎีกลุ่มนี้มีข้อสมมุติฐานที่ว่า พฤติกรรมของสังคมสามารถเข้าใจได้จากความขัดแย้งระหว่างกลุ่มต่างๆ และบุคคลต่างๆ อันมีที่มาจากการแข่งขันในการเป็นเจ้าของทรัพยากรที่มีค่าและหายาก ซึ่งความขัดแย้งต่างๆของกลุ่มคนในสังคมจะนำไปสู่การถดถอยของสังคมหรือการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มีลักษณะไปในทางที่แย่ง การเปลี่ยนแปลงทางสังคมทั้งในทางที่ดีขึ้นและแย่งนั้น ย่อมส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เช่น การเปลี่ยนแปลงในเรื่องอาหารการกิน การแต่งกาย ความสัมพันธ์ของคนในสังคม การสร้างที่อยู่อาศัย เป็นต้น ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมย่อมมีทั้งในด้านดีและไม่ดี ผลกระทบในด้านดีเช่น การคิดค้นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ที่ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น เช่น ถนน ไฟฟ้า เครื่องบิน คอมพิวเตอร์ แต่ในขณะเดียวกันการเปลี่ยนแปลงทางสังคมก็ส่งผลกระทบในด้านไม่ดีต่อสังคมได้ เช่น ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างสังคมเมืองและชนบทขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมามากมาย เช่น ความเหลื่อมล้ำทางสังคม ความยากจน การว่างงานและนำไปสู่ปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งของสังคมนั่นคือ ปัญหาอาชญากรรม

2.1.2 ปัญหาอาชญากรรม

อาชญากรรม หมายถึง พฤติกรรมที่มีการกระทำความผิดโดยผู้กระทำความผิดมีเจตนาในการกระทำดังกล่าว โดยเป็นการกระทำความผิดที่มีลักษณะร้ายแรง มีความรุนแรงและเป็นอันตรายต่อสังคม ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบจำนวนมหาศาลต่อสังคม อันเป็นการกระทำที่มีการละเมิดต่อกฎหมายบ้านเมือง

ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษทั้งที่ไม่เป็นทางการจากสมาชิกในสังคม อาทิ การคำหณี คดีเตียน การไม่คบหาสมาคมด้วย และการได้รับโทษที่เป็นทางการจากข้อกำหนดของกฎหมายบ้านเมือง โดยผู้กระทำผิดจะต้องถูกลงโทษโดยผ่านกระบวนการยุติธรรมเป็นสำคัญ (สุนนทิพย์ จิตสว่าง, 2553)

อาชญากรรมก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคล ครอบครัวและสังคมโดยรวม ความเสียหายต่อบุคคล เช่น ในกรณีบุคคลนั้นได้กระทำความผิดขึ้นแล้วถูกจับกุมได้ ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลนั้นเช่น การถูกลงโทษ ความเสื่อมเสียชื่อเสียงหรือกลายเป็นบุคคลที่ขาดการยอมรับจากสังคม ความเสียหายต่อบุคคลในกรณีที่บุคคลนั้นถูกคุกคามจากภัยของอาชญากรรมทำให้เกิดความเสียหายเช่น ความเสียหายต่อทรัพย์สิน ชีวิตและร่างกาย ส่วนความเสียหายต่อครอบครัว ยกตัวอย่างเช่น ในกรณีการกระทำความผิดต่อชีวิตแล้วมีการสูญเสียเกิดขึ้นกับผู้นำครอบครัว ย่อมส่งผลกระทบต่อสมาชิกในครอบครัว เช่น ผลกระทบทางจิตใจ ผลกระทบต่อการเจริญเติบโตของเด็กในครอบครัวนั้นๆ เป็นต้น สุดท้ายอาชญากรรมยังก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมโดยรวม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาในด้านสุขภาพจิตของคนในสังคม ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม (Fear of Crime) ในกรณีที่สังคมมีปัญหาอาชญากรรมในอัตราสูง ความไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกันของคนในสังคม รวมถึงส่งผลกระทบต่อรัฐในการที่จะต้องใช้งบประมาณจำนวนมากในการจัดการกับอาชญากรรม จะเห็นได้ว่าการเกิดขึ้นของอาชญากรรมนั้นส่งผลกระทบต่อสังคมในหลายด้าน ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการควบคุมอาชญากรรมนั้น มีความสำคัญต่อสังคม โดยรัฐต้องควบคุมการเกิดของอาชญากรรมให้อยู่ในจำนวนที่เหมาะสมเพื่อลดความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของคนในสังคมโดยรวมและนำไปสู่การป้องกันปัญหาอื่นที่ตามมาในสังคม

2.1.3 ระบบรักษาความปลอดภัย

การรักษาความปลอดภัยหมายถึงการป้องกันรักษาความปลอดภัยของชุมชน โดยชุมชนในที่นี้ประกอบด้วย ประชาชนที่อยู่ในชุมชนและพื้นที่หรืออาณาเขตของชุมชน โดยการรักษาความปลอดภัยของชุมชนนั้น ถูกกล่าวถึงทั้งในด้านการควบคุมความปลอดภัยของคนในชุมชนต่ออาชญากรรมที่จะเกิดขึ้น รวมถึงการป้องกันการถูกรุกฉากร้ายที่จะเข้ามาจากภายนอกชุมชน (Dalby, 2003) กล่าวคือ รูปแบบของการรักษาความปลอดภัยในแต่ละชุมชนก็จะมีแตกต่างกันในวิธีการดำเนินการในการรักษาความปลอดภัยของชุมชนนั้นๆ โดย เซดเนอร์ กล่าวว่า ที่มาของวิธีการรักษาความปลอดภัยของแต่ละชุมชน จะมีที่มาจากวัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจและสังคมของชุมชนนั้นๆ นำไปสู่แนวทางหรือแผนการที่จะใช้ในการรักษาความปลอดภัยที่แตกต่างกันออกไป (Zedner, 2003) เซดเนอร์ กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการรักษาความปลอดภัยในทุกสังคม ว่าประกอบด้วย

2 วัตถุประสงค์หลักคือ การทำอะไรให้สังคมสามารถอยู่ได้อย่างสงบสุข โดยปราศจากการถูกคุกคามจากภายนอกและการทำให้ประชาชนในสังคมมีความรู้สึกที่ปราศจากความวิตกกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งจากที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่าหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัยที่แตกต่างกันในสองวัตถุประสงค์นี้ เป็นที่มาของการก่อตั้งองค์กรที่ใช้รักษาความปลอดภัยแห่งรัฐสององค์กรหลักซึ่งได้แก่ตำรวจและทหารนั่นเอง

2.1.3.1 การรักษาความปลอดภัยจากภัยคุกคามจากภายนอก

การเปลี่ยนแปลงในนโยบายการรักษาความปลอดภัยและการกำหนดวิธีการที่จะใช้รักษาความปลอดภัยในประเทศต่างๆ โดยเฉพาะในประเทศทางฝั่งยุโรปและอเมริกานั้น มีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ในยุคสมัยที่ยังมีการคุกคามจากต่างประเทศกล่าวคือ ในยุคของสงครามโลกทั้งสองครั้ง รวมถึงในยุคของสงครามเย็น ความขัดแย้งระหว่างประเทศซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกันจะถูกแสดงออกมาต่อสาธารณชนอย่างเปิดเผยในวงกว้างและการคุกคามของแต่ละประเทศที่กระทำต่อกัน มักจะเป็นรูปแบบทางการทหาร กล่าวคือการนำกำลังเข้าโจมตีอีกประเทศหนึ่งด้วยอาวุธทางการทหารด้วยวิธีการรบ แต่ในปัจจุบันเมื่อสงครามจบลง ความขัดแย้งจากภายนอกไม่ได้ออกมาในรูปแบบของสงครามเพียงอย่างเดียวแล้ว แต่ยังแสดงออกในรูปแบบอีกรูปแบบหนึ่งที่ถูกเรียกว่า การก่อการร้าย การก่อการร้ายเป็นปัจจัยสำคัญในการถูกคุกคามจากภายนอกในหลายประเทศในปัจจุบัน โดยแนวทางหรือนโยบายในการป้องกันรักษาความปลอดภัยในแต่ละประเทศก็ได้เปลี่ยนรูปแบบตามไปด้วย กล่าวคือ การป้องกันประเทศไม่สามารถกระทำได้ด้วยกำลังเข้าไปในบริเวณอาณาเขตโดยรอบของประเทศอีกต่อไป เนื่องจากผู้ก่อการร้ายสามารถแฝงตัวเข้ามาปะปนกับประชาชนในประเทศนั้นอย่างไม่รู้ตัว และสามารถก่อเหตุการณ์ที่รุนแรงขึ้นโดยปราศจากการรู้ตัวของรัฐนั้น แนวทางในการรักษาความปลอดภัยจากการถูกคุกคามจากการก่อการร้ายในปัจจุบันนั้น ทำทลายความสามารถในการรักษาความปลอดภัยของแต่ละประเทศมากขึ้น โดยรัฐไม่สามารถทราบโดยแน่ชัดว่าศัตรูจะมาจากทิศทางใดและรูปแบบใดเหมือนในสมัยที่มีการกระทำสงคราม ซึ่งการโจมตีของศัตรูสามารถแอบแฝงเข้ามาปะปนกับประชากรในประเทศได้ทุกเมื่อ ดังนั้นรัฐต้องคิดหาวิธีทางที่จะรักษาความปลอดภัยของประชาชน เพื่อให้แน่ใจได้ว่าพลเมืองของตนจะไม่ถูกคุกคามจากการก่อการร้าย (Krahman, 2005) ภัยคุกคามจากภายนอกที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นไม่ได้มีเพียงแต่การก่อการร้ายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงภัยคุกคามในรูปแบบใหม่ที่มีผลมาจากการพัฒนาด้านเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งการเก็บข้อมูลและประมวลผลแทบจะทุกอย่าง อาศัยเทคโนโลยี เช่น คอมพิวเตอร์ในการจัดการซึ่งข้อมูลทางภูมิศาสตร์ ความมั่นคง เศรษฐกิจ ฯลฯ สามารถถูกคุกคามผ่านโลกไซเบอร์ ผ่านทางวิธีการเจาะระบบ

รักษาความปลอดภัยหรือระบบความมั่นคงของรัฐ การเจาะระบบข้อมูลทางเศรษฐกิจและสังคมของรัฐ เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงรูปแบบของภัยคุกคามจากภายนอกที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน

2.1.3.2 การเปลี่ยนแปลงในภัยคุกคามจากภายใน

ภัยคุกคามจากภายในนั้น หมายถึงอาชญากรรมที่เกิดขึ้นภายในสังคมโดยคนในสังคมเอง หรืออาจจะเกิดขึ้นจากคนในสังคมอื่น แต่มาอยู่อาศัยหรือใช้ชีวิตในสังคมนั้น แล้วได้กระทำความผิดขึ้น โดยการกระทำความผิดเหล่านั้น ไม่ได้ประสงค์ซึ่งความมุ่งหวังหรือความประสงค์ใด อันมีสาเหตุมาจากความขัดแย้งจากภายนอก (Zedner, 2003) ในอดีตการก่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จะเป็นรูปแบบของอาชญากรรมพื้นฐาน (Street Crime) การกระทำความผิดต่างๆ ทั้งที่กระทำต่อร่างกาย เช่น การทำร้ายร่างกาย การฆาตกรรม การข่มขืน รวมถึงการกระทำผิดต่อทรัพย์สิน เช่น ลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ ฯลฯ การกระทำความผิดเหล่านี้มีในอดีตมีลักษณะในการกระทำความผิดที่ไม่ซับซ้อน ไม่มีการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในการประกอบอาชญากรรม ผู้ประกอบอาชญากรรมมักมีจำนวนคนเดียวหรือแม้จะมีการรวมกลุ่มในการประกอบอาชญากรรม ก็มีจำนวนไม่มาก โดยอาชญากรรมมักเป็น ผู้ที่มีการศึกษาไม่สูงหรือเป็นผู้ที่ด้อยโอกาสทางสังคมเป็นหลัก (สุมนทิพย์ จิตสว่าง, 2553) แต่ในปัจจุบันรูปแบบของอาชญากรรมมีความเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีความซับซ้อนของการประกอบอาชญากรรมมากขึ้น มีการรวมกลุ่มกันเป็นองค์กรอาชญากรรมหรือมีเครือข่ายอาชญากรรมเชื่อมโยงระหว่างประเทศหรืออาชญากรรมข้ามชาติ มีอาชญากรรมรูปแบบใหม่เกิดขึ้น สืบเนื่องมาจากการพัฒนาทางเทคโนโลยีโดยเฉพาะคอมพิวเตอร์ ซึ่งทำให้เกิดอาชญากรรมรูปแบบใหม่เกิดขึ้นมากมาย ผู้ประกอบอาชญากรรมอาจไม่ใช่ผู้ที่ขาดโอกาสในการศึกษาหรือด้อยโอกาสทางสังคมอีกต่อไป โดยผู้มีการศึกษาหรือมีโอกาสดังสังคม ก็มีโอกาที่จะเป็นอาชญากรได้เช่นกัน เช่น การก่ออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ หรือการก่ออาชญากรรมคอปกขาว ส่วนรูปแบบและลักษณะของภัยคุกคามภายในหรือการเกิดขึ้นของอาชญากรรมในอดีตนั้น ในปัจจุบันนี้ภัยคุกคามเหล่านั้นอาจไม่ได้มาจากการกระทำความผิดของผู้ที่พักอาศัยอยู่ในประเทศนั้น แต่อาจถูกคุกคามมาจากอาชญากรรมที่มีลักษณะไร้พรมแดน เช่น การก่ออาชญากรรมบนโลกของอินเทอร์เน็ตอาชญากรรมข้ามชาติ ซึ่งภัยคุกคามเหล่านั้นอาจมาจากองค์กรอาชญากรรมที่มีกลุ่มเครือข่ายอยู่ภายนอกประเทศก็เป็นได้ จะเห็นได้ว่าแม้แต่รูปแบบของภัยคุกคามจากภายในและภายนอกที่ เซดเนอร์ (Zedner, 2003) เคยให้คำจำกัดความไว้ยังมีการเปลี่ยนรูปแบบรวมถึงมีความสลับซับซ้อน จนในปัจจุบันนี้อาจกล่าวได้ว่าเราไม่สามารถแยกภัยคุกคามจากภายในและภายนอกประเทศออกจากกันได้อีกต่อไป ดังนั้นการรักษาความปลอดภัยในปัจจุบันจึงต้องพัฒนาให้ทันกับลักษณะของภัยคุกคามที่เปลี่ยนแปลงไป รูปแบบในการรักษาความสงบเรียบร้อยจะ ไม่สามารถแบ่งแยก

ระหว่างตำรวจและทหารได้เหมือนในอดีตอีกต่อไป ทุกหน่วยงาน ทุกองค์กรที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมกันป้องกันภัยคุกคามต่างๆ อย่างบูรณาการ เพื่อร่วมกันพิทักษ์รักษาความสงบสุขของประชาชนในประเทศนั้นๆ จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงของสังคม อาชญากรรมและระบบการรักษาความปลอดภัยนั้น สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนว่ามีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ จากอดีตถึงปัจจุบันนั้นคือ การพัฒนาทางเทคโนโลยี เทคโนโลยีเปรียบเสมือนดาบสองคม กล่าวคือมีทั้งข้อดีและข้อเสีย เมื่ออาชญากรมีการเรียนรู้และนำเทคโนโลยีไปใช้ในทางที่ผิดผู้ที่มีหน้าที่ควบคุมการเกิดอาชญากรรมควรจะเรียนรู้ให้เท่าทันอาชญากร รวมถึงควรที่จะมีการนำเอาเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการต่อสู้กับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเพื่อควบคุมการเกิดของอาชญากรรมให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมและเพื่อความสงบสุขของสังคมในภาพรวม

2.2 บทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในต่างประเทศ

ปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยีมากมายมาประยุกต์ใช้ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การใช้ระบบฐานข้อมูลผู้กระทำผิด ซึ่งมีจุดประสงค์ในการรวบรวมประวัติผู้การทำผิด รูปแบบการกระทำ ความผิด หมายจับหรือข้อมูลต่างๆ ของผู้กระทำผิด เข้าไว้ด้วยกันเพื่อง่ายต่อการค้นหาและตรวจสอบ การกระทำผิดของแต่ละบุคคล การพัฒนาในระบบนิติวิทยาศาสตร์และการพิสูจน์หลักฐานที่นำเทคนิคสมัยใหม่เข้ามาใช้ เช่น ระบบตรวจสอบลายนิ้วมือที่ทันสมัยขึ้นสามารถเปรียบเทียบลายนิ้วมือแฝงที่เก็บได้ในที่เกิดเหตุกับลายนิ้วมือจากฐานข้อมูลผู้ที่เคยกระทำความผิดได้อย่างรวดเร็ว รวมถึงระบบการเปรียบเทียบตรวจสอบ DNA ซึ่งสามารถตรวจหาได้จากพยานวัตถุที่ได้จากสถานที่เกิดเหตุเปรียบเทียบกับ DNA ของผู้ต้องสงสัยเป็นต้น ส่วนการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ที่จะถูกกล่าวถึงในบทความนี้จะเน้นในเรื่องการเข้ามามีบทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิด เนื่องจากการเลือกใช้กล้องวงจรปิดในการควบคุมอาชญากรรมนั้นมีบทบาทสำคัญและถูกเลือกใช้เป็นมาตรการหลักในการป้องกันอาชญากรรมในหลายประเทศทั่วโลกในช่วงเวลาที่ผ่านมา

กล้องโทรทัศน์วงจรปิดหรือ (Closed Circuit Television : CCTV) เป็นหนึ่งในเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการตรวจสอบและการสังเกตความเคลื่อนไหวและพฤติกรรมของคนในชุมชน ซูเรต (Surette, 2006) กล่าวถึงจุดประสงค์ในการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดว่า “กล้องโทรทัศน์วงจรปิดมีจุดประสงค์ในการศึกษาถึงการกระทำโดยปรกติและผิดปรกติของคนในสังคม เพื่อจุดประสงค์ในการบริหารจัดการ หรือกำหนดนโยบาย ทั้งในด้านป้องกันปราบปรามอาชญากรรมและนโยบายอื่นๆ ในสังคม” (Surette, 2006) กล้องโทรทัศน์วงจรปิดถูกใช้ครั้งแรกในช่วง

สงครามโลกครั้งที่สองในปี 1942 โดยมีจุดประสงค์ในการใช้สังเกตการยิงจรวดของเยอรมนี ส่วนบทบาทของกล้องวงจรปิดในยุคแรกในการเข้ามามีบทบาทในกระบวนการยุติธรรมนั้น กล้องวงจรปิดถูกใช้ในการจับตาดูพฤติกรรมของนักโทษในเรือนจำโดยเสาคูพฤติกรรมของนักโทษเพื่อป้องกันการหลบหนี (Norris and Armstrong, 1999) การพัฒนาในการรักษาความปลอดภัยโดยการนำเอาเทคโนโลยีเข้ามาใช้นั้นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในช่วงปี 60s ในสหรัฐอเมริกามหานครนิวยอร์กถือเป็นเมืองแรกที่มีการนำเทคโนโลยีดังกล่าวเข้ามาใช้ในการควบคุมอาชญากรรม โดยเริ่มทำการติดตั้งในย่านเศรษฐกิจก่อนในปี 1968 ส่วนในสหราชอาณาจักรนั้นได้มีการนำกล้องโทรทัศน์วงจรปิดมาใช้ในการรักษาความปลอดภัยภายในธนาคารและร้านค้าก่อนในช่วงแรก โดยเมืองแรกที่มีการนำระบบนี้มาใช้คือเมืองนอร์ฟอล์ก (Staff, 2007) หลังจากนั้นได้มีการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดอย่างแพร่หลายมากขึ้นในประเทศที่พัฒนาแล้วทั่วโลกโดยการกำหนดนโยบายในการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการควบคุมอาชญากรรมอย่างจริงจังเกิดขึ้นครั้งแรกในเมืองบอนนัท ซึ่งเป็นเมืองทางตอนใต้ของประเทศอังกฤษ ลักษณะทางกายภาพของเมืองบอนนัทนั้นเป็นเมืองชายทะเลซึ่งมักจะมีนักท่องเที่ยวทั้งจากในและนอกประเทศเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากซึ่งส่งผลให้เกิดความวุ่นวายขึ้นบ่อยครั้งในเวลากลางคืน กล้องวงจรปิดจึงถูกนำมาใช้เป็นนโยบายในการจัดการผู้คนในยามวิกาลของรัฐ เพื่อควบคุมอาชญากรรมที่มักจะเกิดขึ้นหลังจากที่นักท่องเที่ยวออกจากสถานบริการต่างๆ ในยามค่ำคืน (Norris and Armstrong, 1999) การใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดถูกนำไปตรวจสอบและควบคุมอาชญากรรมในหลายสถานที่ในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีการใช้กล้องวงจรปิดในพื้นที่สาธารณะเพิ่มขึ้นเพื่อลดจำนวนทรัพย์สินบุคคลที่ต้องเสียไปในการใช้รักษาความปลอดภัยลงประกอบกับเพื่อเพิ่มมาตรฐานในการรักษาความสงบและความปลอดภัยภายในชุมชน

ต่อมากล้องโทรทัศน์วงจรปิดได้รับความสนใจและเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วหลังจากที่มีการก่อการร้ายครั้งสำคัญขึ้นในมหานครนิวยอร์ก เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2000 หรือเหตุการณ์ 911 กรณีผู้ก่อการร้ายได้ยึดเครื่องบินทั้งหมดจำนวนสี่ลำ เครื่องบินลำที่ 1 และ 2 ได้พุ่งเข้าชนตึกแฝดเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ในนิวยอร์กเป็นเหตุให้อาคารทั้งสองได้ถล่มลง ส่วนเครื่องบินลำที่สามได้พุ่งเข้าชนกับอาคารเพนตากอน กระทรวงกลาโหมของสหรัฐอเมริกาในอาร์ลิงตัน รัฐเวอร์จิเนีย ส่วนเครื่องบินลำที่สี่มีเป้าหมายที่จะพุ่งชนอาคารรัฐสภาสหรัฐ ในวอชิงตันดีซี แต่ไม่สามารถกระทำการได้สำเร็จเครื่องบินลำดังกล่าวจึงตกลงบริเวณทุ่งหญ้าในรัฐเพนซิลเวเนียก่อนจะถึงที่หมาย จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้มีผู้เสียชีวิตรวม 3,000 คน ถือเป็นการก่อการร้ายครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา (Fox News, 2010) การโจมตีของผู้ก่อการร้ายดังกล่าวส่งผลต่อความกลัวต่อการก่อการร้าย รวมถึงความ

กลั้วคือการเกิดขึ้นของอาชญากรรมทั่วโลก นำไปสู่ของมาตรการที่เข้มงวดมากขึ้นในการรักษาความปลอดภัย

ในสหราชอาณาจักรมีเหตุการณ์ที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในระบบรักษาความปลอดภัยอยู่สองเหตุการณ์หลักด้วยกัน เห็นการแรกคือการวางระเบิดที่เกิดขึ้นที่ย่าน บิสซอปเกต ย่านธุรกิจการเงินสำคัญในกรุงลอนดอน เมื่อวันที่ 24 เมษายน 1993 ซึ่งส่งผลให้การเข้ามามีบทบาทของกล้องวงจรปิดนั้นมีเพิ่มมากขึ้นอย่างรุนแรง มาตรการการรักษาความปลอดภัยเข้มงวดขึ้นซึ่งหลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวมาตรการที่มีชื่อว่า “วงแหวนเหล็ก” (Ring of Steel) ได้ถูกนำมาใช้โดยรัฐบาลส่งผลให้เมืองลอนดอนกลายเป็นเมืองที่ถูกควบคุมมากที่สุดในโลก โดยในปี 1996 จำนวนการติดตั้งกล้องวงจรปิดในที่สาธารณะซึ่งควบคุมโดยรัฐบาล มีจำนวนมากกว่า 15,000 ตัว จำนวนนี้ไม่นับรวมกล้องวงจรปิดที่ถูกติดตั้งในภาคเอกชน (Fussey, 2007)

อีกเหตุการณ์หนึ่งที่ทำทลายความสามารถศักยภาพของกล้องวงจรปิดในลอนดอนนั้นคือเหตุการณ์ที่มีชื่อว่า 7/7 คือเหตุการณ์การ โจมตีกรุงลอนดอนจากผู้ก่อการร้ายด้วยระเบิดพลีชีพ เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม 2005 ซึ่งมีการระเบิดเกิดขึ้นทั้งหมดสี่ครั้งจากผู้ก่อการร้ายสี่คน การระเบิดเกิดขึ้นบริเวณรถไฟใต้ดินจำนวนสามสายและหลังจากนั้นการระเบิดครั้งที่สี่เกิดขึ้นบนรถเมล์สองชั้นที่วิ่งอยู่กลางกรุงลอนดอน จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้มีผู้เสียชีวิต 56 คน และมีผู้บาดเจ็บจากเหตุการณ์ถึง 700 คน (BBC, 2008) จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่แน่นหนาที่สุดในโลกถูกโจมตีอย่างหนักถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้น ส่งผลให้การเจริญเติบโตของจำนวนกล้องวงจรปิดในกรุงลอนดอนชะลอลงและมีข้อพิพาทมากมายตามมา สิ่งหนึ่งที่สามารถตั้งข้อสังเกตได้จากเหตุการณ์ดังกล่าวคือ นโยบายการใช้กล้องวงจรปิดเพียงอย่างเดียว ไม่เพียงพอในการป้องกันจากภัยคุกคามทั้งภายในและภายนอก แต่ต้องควบคู่ไปกับหน่วยข่าวกรองที่มีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันเหตุร้ายแรงไม่ให้เกิดขึ้นอีก

2.3 บทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในประเทศไทย

แม้ว่าการเจริญเติบโตของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในทั่วโลกมีการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วตั้งแต่ช่วงกลางทศวรรษ 60s โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหราชอาณาจักรซึ่งมีการติดตั้งกล้องวงจรปิดไปแล้วมากกว่าหนึ่งล้านตัวทั่วประเทศในช่วงปลายทศวรรษ 80s (Goold, 2004) และการเจริญเติบโตของกล้องวงจรปิดในสหราชอาณาจักรยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยในปี 2010 กล้องวงจรปิดในสหราชอาณาจักรที่ใช้ในการควบคุมอาชญากรรมมีจำนวนถึง 4.25 ล้านกล้องทั่วประเทศ (BSRIA, 2011) แต่ในประเทศไทย

กล้องวงจรปิดยังถูกใช้เพียงในภาคของเอกชนเป็นส่วนใหญ่การตัดสินใจใช้ระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการรักษาความปลอดภัยของประเทศไทยจากนโยบายของรัฐเอง ยังอยู่ในช่วงเริ่มต้นหน่วยราชการหน่วยงานแรกที่มีการนำเทคโนโลยีของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเข้ามาใช้ในระบบรักษาความปลอดภัยนั้นคือ ธนาคารแห่งประเทศไทย จากนั้นตามด้วย การทางพิเศษ ท่าอากาศยานดอนเมือง รถไฟฟ้าบีทีเอส กองบังคับการตำรวจจราจรกลางและท้ายที่สุดคือ กรุงเทพมหานคร การใช้กล้องวงจรปิดบนท้องถนนนั้นมีการเริ่มติดตั้งครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2536 โดยการติดตั้งของกองบังคับการตำรวจจราจรกลาง จำนวน 16 ตัว ซึ่งต่อมาทางกรมตำรวจ (สำนักงานตำรวจแห่งชาติในปัจจุบัน) ได้โอนภารกิจในการติดตั้งมาให้กรุงเทพมหานคร ทางกรุงเทพมหานครจึงมีหน้าที่ในการวางระบบติดตั้งกล้องวงจรปิดนับแต่นั้นมา ในปี 2539 กล้องโทรทัศน์วงจรปิดได้ถูกติดตั้งเพิ่มเติมอีกจำนวน 44 ตัว รวมเป็น 60 ตัวในช่วงเวลานั้น โดยจุดประสงค์ของการใช้กล้องในช่วงเวลานั้นมีจุดประสงค์หลักในการแก้ไขการจราจรในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (วันชัย อยู่แสง, 2553)

นโยบายการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดมีการเปลี่ยนแปลงจุดประสงค์ในการติดตั้ง จากเดิมใช้เพื่อแก้ไขการจราจรในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เปลี่ยนเป็นมีจุดประสงค์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม เมื่อมีเหตุการณ์วางระเบิดกรุงเทพมหานคร ครั้งสำคัญเกิดขึ้นในปี พ.ศ.2549 เหตุดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2549 ระหว่างรอการเฉลิมฉลองวันขึ้นปีใหม่ในกรุงเทพมหานคร โดยระเบิดที่ถูกได้ระเบิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันในช่วงเวลาประมาณ 18.00 น. ตามด้วยการระเบิดอีกหลายครั้งในหนึ่งชั่วโมงต่อมาและได้มีการระเบิดเกิดขึ้นอีกสองลูกภายหลังเวลาเที่ยงคืน โดยรวมทั้งหมดแล้วมีการระเบิดเกิดขึ้นรวมทั้งหมดถึง 8 ครั้งจากหลายสถานที่อื่น ได้แก่ อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ คลองเตย แยกสะพานควาย สีแยกแคราย ถนนสุขุมวิทและเมเจอร์รัชโยธิน โดยมีการพบระเบิดอีกหนึ่งลูกที่บริเวณห้างซีคอนสแควร์ แต่ระเบิดลูกดังกล่าวไม่ทำงาน จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้มีผู้เสียชีวิต 3 ราย และบาดเจ็บอีก 38 คน (BBC, 2007) จากเหตุการณ์ดังกล่าวซึ่งทำให้ผู้บริหารของกรุงเทพมหานครได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการเพิ่มความเข้มงวดในการรักษาความปลอดภัยและเล็งเห็นถึงความสำคัญของการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดโดยทางกรุงเทพมหานครได้กำหนดนโยบายที่จะติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อเพิ่มการรักษาความปลอดภัยให้กับประชาชนในกรุงเทพฯ นโยบายดังกล่าวได้เริ่มต้นขึ้นในปี พ.ศ. 2550 ภายใต้ชื่อโครงการว่า “กรุงเทพมหานครปลอดภัยห่างไกลอาชญากรรม” โดยมีนโยบายติดตั้งกล้องวงจรปิดให้ครบจำนวน 20,000 ตัว ในปี พ.ศ.2555 โดยบริเวณที่จะทำการติดตั้งหลักได้แก่ บริเวณทางแยก ซอยอันตราย ชุมชนและสถานที่สำคัญต่างๆ ในกรุงเทพมหานคร (ไทรภพ ชันทยาพร, 2553)

กล้องโทรทัศน์วงจรปิดถูกนำมาใช้ในยุคประสงค์เพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้กับรัฐในการเฝ้าดูการเกิดขึ้นของอาชญากรรม โดยมีจุดประสงค์เพื่อลดจำนวนการใช้ทรัพย์สินของมนุษย์ นั่นคือลดกำลังของเจ้าหน้าที่ตำรวจลงและหันมาพึ่งพาเทคโนโลยีมากขึ้น กล้องวงจรปิดมีความสามารถทั้งในด้านการจับคู่และยับยั้งการกระทำความผิดของอาชญากร รวมถึงมีส่วนช่วยในการจับกุมผู้กระทำความผิด โดยบทบาทของกล้องวงจรปิดกับการบังคับใช้กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมนั้น ภาพจากกล้องวงจรปิดถือเป็นพยานหลักฐานที่รับฟังได้ในชั้นศาล ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 บัญญัติว่า “พยานวัตถุ พยานเอกสารหรือพยานบุคคลซึ่งนำ จะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่นและให้สืบตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการ สืบพยาน” โดยภาพจากกล้องโทรทัศน์วงจรปิดนั้น สามารถเป็นได้ทั้งพยานวัตถุ และพยานเอกสาร โดยจะเป็นพยานหลักฐานชนิดใดจะขึ้นอยู่กับว่า โจทย์ยื่นบัญชีระบุพยานหลักฐานดังกล่าว โดยแสดงถึงประเภทและลักษณะเป็นประเภทใด กล่าวคือ ถ้ายื่นเป็นเอกสารที่เป็นลักษณะของภาพถ่าย ภาพนิ่งที่ได้มาจากกล้องโทรทัศน์วงจรปิดภาพถ่ายนั้นก็จะเป็นพยานเอกสาร แต่ถ้ายื่นในลักษณะของซิติข้อมูลเพื่อต้องการแสดงภาพดังกล่าวในลักษณะของภาพเคลื่อนไหวเพื่อประกอบการพิจารณา ก็จะถือว่าข้อมูลนั้นเป็นพยานวัตถุ (เบญจรัตน์ เนติโพธิ์, 2553)

นอกจากนั้นอีกจุดประสงค์หนึ่งของการนำกล้องโทรทัศน์วงจรปิดมาใช้ในประเทศไทยนั้นคือ บทบาทในการจัดการจราจรและควบคุมกฎหมายจราจร กล้องวงจรปิดถูกนำมาใช้ในการจัดการจราจร โดยกองบังคับการตำรวจจราจรกลางตั้งแต่ปี 2539 โดยข้อดีของการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการควบคุมจัดการจราจรคือทำให้ได้รับข้อมูลอย่างกว้างขวาง มองเห็นความเคลื่อนไหวของการจราจรได้หลายๆจุดในเวลาพร้อมกัน ซึ่งจะทำให้สามารถนำข้อมูลมาพิจารณาตัดสินใจในการสั่งการทางจราจรได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว ส่วนเรื่องการบังคับใช้กฎหมายนั้น กองบังคับการตำรวจจราจรได้มีโครงการติดตั้งกล้องตรวจจับการฝ่าไฟแดงหรือ (Red Line Camera) มีจุดประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมายจราจรในกรณีฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร โดยได้เริ่มบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2551 และจากสถิติการกระทำผิดของปี 2552 ทั้งปีพบว่าการกระทำผิดจราจรลดลง 60-70% รวมถึงสถิติการเกิดของอุบัติเหตุก็ลดลงอย่างชัดเจนเช่นกัน (วันชัย อยู่แสง, 2553) จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการเริ่มเข้ามามีบทบาทของกล้องวงจรปิดในสังคมไทย ในด้านการบังคับใช้กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในช่วงเวลาที่ผ่านมา ซึ่งการยอมรับเทคโนโลยีดังกล่าวนั้นเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนสามารถกล่าวได้ว่า กล้องโทรทัศน์วงจรปิดทุกวันนี้ ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันในสังคมไทยในปัจจุบัน แต่

อย่างไรก็ตามแนวคิดหรือทัศนคติของประชาชนต่อการใช้กล้องวงจรปิดในการควบคุมอาชญากรรมในสังคมไทยและสังคมโลกนั้นยังคงมีความแตกต่างกันดังจะกล่าวต่อไป

2.4 ทฤษฎีอาชญาวิทยาที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 ทฤษฎีปกคตินิสัย (Routine Activity Theory)

คอเรน โคเฮน และ มาร์คัสเฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) ให้ความหมายของคำว่าปกคตินิสัยไว้ว่า ปกคตินิสัย คือ กิจกรรมหรือการกระทำใด ๆ ของบุคคลที่เกิดขึ้นเป็นประจำ เช่น การออกไปทำงานปล่อยบ้านเรือนไม่มีคนเฝ้า การสวมใส่เครื่องประดับที่มีราคาแพงและรวมถึงบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อได้ง่ายด้วยเช่น เพศหญิง อายุน้อย หรืออายุมาก เป็นต้น ตามหลักทฤษฎีปกคตินิสัยกล่าวถึงอาชญากรรมว่าอาชญากรรมเกิดขึ้นด้วยองค์ประกอบ 3 ประการคือ อาชญากรที่จะกระทำความผิด เหยื่อที่เหมาะสมและขาดความสามารถในการปกป้องทรัพย์สินหรือชีวิตและร่างกาย โดยอัตราการเป็นเหยื่อจะเพิ่มขึ้นเมื่อมีองค์ประกอบครบทั้งสามประการ ดังนั้นการป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้น แนวทางแก้ไขตามหลักทฤษฎีดังกล่าวคือทำให้สถานที่นั้นๆ ขาดองค์ประกอบทั้งสามประการที่จะทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นซึ่งการติดกล้องโทรทัศน์วงจรปิดนั้นถือเป็นการเพิ่มความสามารถในการปกป้องทรัพย์สินหรือชีวิตและร่างกายของเหยื่อ ซึ่งเป็นการตัดองค์ประกอบที่จะทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นตามหลักทฤษฎีปกคตินิสัยได้

2.4.2 ทฤษฎีป้องกันอาชญากรรมโดยการจัดสภาพแวดล้อม (Crime Prevention through Environmental Design: CPTED)

การปรับสภาพแวดล้อมนั้นเป็นการตัดโอกาสการกระทำความผิดของอาชญากร ตามทฤษฎีป้องกันอาชญากรรมโดยการจัดสภาพแวดล้อม (Crime Prevention through Environmental Design) นักอาชญาวิทยาตามแนวคิดนี้ให้ความคิดเห็นว่า อาชญากรจะไม่ลงมือกระทำความผิดในสภาพแวดล้อมที่มีความมั่นคงปลอดภัย เช่น มีไฟฟ้าสว่าง มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและมีการรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างดี (Jeffery, 1977)

เรย์ เจฟเฟอรี (Jeffery, 1977) นักอาชญาวิทยาจากมหาวิทยาลัยฟลอริดาสเตท (Florida State University) ได้ทำการพัฒนาทฤษฎีป้องกันอาชญากรรมโดยการจัดสภาพแวดล้อมขึ้น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1971 โดยมีแนวทางในการออกแบบสภาพแวดล้อมเพื่อป้องกันอาชญากรรม แบ่งออกเป็น 4 รูปแบบคือ

1) การใช้ธรรมชาติในการเฝ้าระวัง (Natural Surveillance) เป็นวิธีการที่เพิ่มการข่มขู่คนร้ายโดยทำให้เชื่อว่ามีโอกาสถูกมองเห็นหรือจับตามองอยู่ ซึ่งสามารถทำได้โดยการออกแบบสถานที่ทางกายภาพที่เพิ่มการมองเห็นหรือเฝ้าระวัง เช่น การติดตั้งหน้าต่างทำให้สามารถมองเห็นทางเดินหรือสถานที่จอดรถ การใช้กำแพงบ้านที่โปร่งสามารถมองเห็นได้ชัดเจนจากภายในและภายนอก การติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิด เป็นต้น

2) การควบคุมทางเข้าออก (Natural Access Control) เป็นวิธีการลดโอกาสของคนร้ายที่จะเข้าถึงสถานที่หรือเหยื่อ โดยการสร้างระบบควบคุมทางเข้าออกหรือออกแบบสถานที่ทำให้นुकคลดทราบว่าการเข้าถึงจะเข้าไปเป็นที่ยากลำบาก เช่น การกำหนดให้มีการเข้าออกทางเดียว เป็นต้น

3) เสริมสร้างการเป็นอาณาเขต (Natural Territorial Reinforcement) เป็นวิธีการทำให้คนร้ายเกิดความรู้สึกว่ากำลังเข้าสู่พื้นที่หวงห้าม โดยการออกแบบสถานที่ในลักษณะแบ่งแยกอาณาเขตอย่างชัดเจน ระหว่างพื้นที่ส่วนบุคคลกับพื้นที่สาธารณะ เช่น การสร้างรั้วหรือที่กั้นเพื่อแสดงอาณาเขตของสถานที่ เป็นต้น

4) การบำรุงรักษาสถานที่ (Maintenance) เป็นวิธีการที่สนับสนุนแนวทางที่หนึ่งถึงสามข้างต้น โดยการซ่อมแซมบำรุงรักษาสถานที่และสภาพแวดล้อม ให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย เช่น ดูแลรักษาพื้นที่ทางเข้าออก ติดตั้งระบบไฟฟ้าส่องสว่าง ซ่อมแซมอาคารบ้านเรือนให้มีสภาพเรียบร้อย คัดต้นไม้และกิ่งไม้ไม่ให้รก เป็นต้น

2.4.3 ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (ค.อ.ส.)

ประจักษ์ เปี่ยมสมบูรณ์ หนึ่งในผู้ร่วมทำวิจัยเพื่อการพัฒนา ทฤษฎีป้องกันอาชญากรรม โดยการ จัดสภาพแวดล้อม (Crime Prevention through Environmental Design) ร่วมกับ เจฟฟรีย์ (Jeffery) ณ มหาวิทยาลัยฟลอริดาสเตท (Florida State University) ได้นำเอาหลักการตามหลักทฤษฎีดังกล่าวมา พัฒนาเป็นทฤษฎีป้องกันอาชญากรรมโดยการ จัดสภาพแวดล้อม (คอส) เพื่อปรับใช้กับประเทศไทยขึ้น โดยเผยแพร่สู่สาธารณะชน ในหนังสือ “การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม: หลัก ทฤษฎีและ มาตรการ” พ.ศ.2525 (ค.ศ.1982) โดยใช้ชื่อย่อทฤษฎีดังกล่าวว่า ค.อ.ส.

หัวใจสำคัญของ ค.อ.ส. นั้น ไม่แตกต่างไปจากหลักคิดของทฤษฎี CPTED นั่นคือการปรับ สภาพแวดล้อมและใช้ประโยชน์สภาพแวดล้อมในการลดโอกาสการก่ออาชญากรรมและช่วยทำให้ สภาพแวดล้อมปลอดภัยไม่น่ากลัว หลักการหรือกลยุทธ์ของ ค.อ.ส. มี 4 ข้อ ดังต่อไปนี้

1) เฝ้าระวังโดยธรรมชาติ (Natural Surveillance) หลักข้อนี้ใช้ความจริงที่ว่า คนร้ายไม่ชอบให้คนมองเห็น ไม่ชอบให้ใครจำหน้าได้ ดังนั้นจึงต้องทำให้ พื้นที่นั้นมีการเฝ้าระวังโดยธรรมชาติ เช่นทำให้ดูโล่ง เอาสิ่งกีดขวางสายตาออกไป เพื่อให้คนทั่วไปสามารถมองเห็นผู้บุกรุกได้ง่ายทำหน้าที่ต่าง ประตูลี้ให้หันออกไปทางถนนหรือที่จอดรถปรับทางเท้าหรือถนน ทำเลเสียงประตูหน้าบ้านติดไฟแสงสว่างทำระเบียงหรือกำแพงให้โปร่งใสกำจัดมุมอับและที่ลับตาออกไปจัดกิจกรรมเพื่อให้มีคนพลุกพล่านใกล้เคียงหรือในบริเวณที่ล่อแหลมเพื่อให้มีคนช่วยเฝ้าระวังมากขึ้น

2) ควบคุมการเข้าออกโดยธรรมชาติ (Natural Access Control) วิธีควบคุมการเข้าออก ได้แก่ การใช้ประตู รั้ว ทุ้มไม้เตี้ยๆ ภูเขา แนวคันไม้ เพื่อกันให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องออกไปจากบริเวณนั้น ถ้าเป็นบ้านพักอาศัย เรามักจะติดดั่งกลอน เหล็กคัต ฯลฯ แต่ถ้าเป็นพื้นที่สาธารณะหรือกิ่งสาธารณะ การควบคุมเข้าออกต้องพิจารณาเป็นพิเศษ เช่น จัดทางเข้า ทางออก ทำรั้ว จัดทิวทัศน์ (Landscaping) ติดตั้งไฟแสงสว่างหรือแคตติจี้เป็นที่ยึดหรือตรวจตราการเข้าออกก็ได้เนื่องจากการควบคุมเข้าออกของที่สาธารณะค่อนข้างยากกว่าปกติ แต่เราสามารถใช่วิธีควบคุมโดยใช้สิ่งที่เรียกว่า “สิ่งกีดขวางทางจิตวิทยา” (Psychological barrier) เช่น คิดป้าย ทำเครื่องหมาย ตีเส้นบนพื้น ไม้กั้น เพื่อประกาศให้ทราบว่า พื้นที่นี้เป็นพื้นที่เฉพาะหลักของสิ่งกีดขวางทางจิตวิทยาก็คือ ถ้าพื้นที่ดูแปลกไปจากธรรมดาหรือเข้าออกยากกว่าธรรมดา คนร้ายก็จะเปลี่ยนใจไม่ยอกรบกวน

3) แบ่งพื้นที่ให้ชัดเจน (Territorial Reinforcement) มนุษย์เราโดยธรรมชาติจะมีความรู้สึกเป็นเจ้าของพื้นที่ของตนและเคารพสิทธิในพื้นที่ของคนอื่น ฉะนั้นเราจึงออกแบบให้มองเห็นชัดเจนว่า พื้นที่นี้เป็นพื้นที่ควบคุมและหวงห้าม ไม่ใช่ที่สาธารณะ ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องก็จะรู้สึกว่าการบุกรุกหรือละเมิดสิทธิผู้อื่น เช่นสร้างทางเท้าเป็นแนวแบ่งพื้นที่ทำทิวทัศน์ โดยใช้ต้นไม้ ภูเขา ร่องน้ำ ให้แบ่งเป็นแนวเขตหรือรั้ว

4) บริหารจัดการ (Maintenance & Management) เรื่องนี้เป็นความร่วมมือ สมัครงาน กลมเกลียวของคนในชุมชน ซึ่งมีความห่วงใย ห่วงแทนพื้นที่ชุมชนของตน ร่วมกันสร้างความน่าอยู่ร่วมกันให้กับชุมชน โดยการจัดกิจกรรมพบปะสังสรรค์ ตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการในส่วนที่ร่วมกันของชุมชนโดยทั่วไปในชุมชน อาจจะมีที่รกร้าง พื้นที่ที่ไม่ได้ใช้สอย สิ่งปรักหักพัง ดันไม้พงหญ้า บ้านร้าง บางครั้งกลายเป็นที่เสื่อมโทรม ที่ช่องสุมพวกมิจฉาชีพ ชุมชนต้องสอดส่องดูแล กำจัดที่รกร้างให้โปร่งตา ไม่เป็นพื้นที่ล่อแหลมให้เกิดอาชญากรรม

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เจตัน คิทตัน (Ditton, 2000) ได้ทำการศึกษาเรื่องอาชญากรรมกับเมือง โดยกล่าวถึงการเจริญเติบโตของนโยบายการประยุกต์ใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดในพื้นที่สาธารณะนับแต่ปี 1990s เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน แต่ยังขาดการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการลดจำนวนอาชญากรรมและความสามารถในการลดความกลัวอาชญากรรมของอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดดังกล่าว งานวิจัยฉบับนี้จึงได้ทำการตั้งสมมุติฐานว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดจะมีความสามารถในการลดจำนวนอาชญากรรมและความหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนที่พักอาศัยในพื้นที่นั้นๆ ได้ โดย คิทตัน ได้ใช้เมืองแกลสโกว (Glasgow) เป็นเมืองที่ใช้ในการทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า จำนวนอาชญากรรมในเมืองแกลสโกวมิได้ลดลงแต่อย่างใดแต่กลับมีจำนวนเพิ่มขึ้นภายหลังจากการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในที่สาธารณะซึ่งไม่ตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แต่ในทางกลับกันดัชนีความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในเมืองดังกล่าวนั้นลดลงซึ่งตรงกับสมมุติฐาน โดยประชาชนส่วนใหญ่รู้สึกว่าการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดทำให้เขารู้สึกปลอดภัยขึ้น นอกจากนั้นประชาชนส่วนใหญ่เชื่อว่าการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการป้องกันการเกิดขึ้นของอาชญากรรมนั้นมีศักยภาพมากกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่อย่างไรก็ตามประชาชนส่วนใหญ่เชื่อว่าการให้คำแนะนำเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจจะให้ความรู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยมากกว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิด

ซูราวสกี (Zurawski, 2007) ทำการวิจัยศึกษาแนวความคิดเห็นที่แตกต่างกันในการต้องการการเข้ามามีบทบาทของกล้องวงจรปิดในทัศนคติของประชากรจากพื้นที่ที่แตกต่างกัน โดยใช้เมืองฮัมบูร์ก (Hamburg) เป็นสถานที่ในการศึกษาวิจัย ซูราวสกี ได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่มคือกลุ่มประชากรที่อาศัยอยู่ในใจกลางเมืองฮัมบูร์ก และกลุ่มประชากรที่อาศัยอยู่บริเวณชานเมืองฮัมบูร์ก จากการศึกษาพบว่าประชากรในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มแม้ว่าจะอาศัยอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกัน แต่ความคิดเห็นที่แต่ละกลุ่มให้การนำเสนอมีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง โดยคนที่อาศัยอยู่ในเขตชานเมืองมีความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของพวกเขา และมองว่าผู้ที่อยู่อาศัยภายในเมืองได้รับการดูแลรักษาความปลอดภัยที่ดีกว่า และพวกเขามีความต้องการที่จะได้รับการรักษาความปลอดภัยที่ดีขึ้น ซึ่งรวมถึงการได้รับการติดตั้งระบบกล้องวงจรปิดในชุมชนของเขา ในทางกลับกันประชาชนที่อาศัยอยู่ในใจกลางเมืองฮัมบูร์ก กลับมีความคิดว่าพวกเขาไม่ต้องการกล้องวงจรปิดเพราะเขารู้สึกว่าความปลอดภัยเป็นส่วนตัวและเขารู้สึกว่าถูกควบคุมมากเกินไป เมื่อเปรียบเทียบกับสถิติการเกิดอาชญากรรมของสองบริเวณพื้นที่กลุ่มตัวอย่างแล้ว สถิติอาชญากรรมภายในเมืองนั้นมีสูงกว่าบริเวณนอกเมือง แต่ทัศนคติต่อความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมนั้นกลับตรงกันข้าม ผลที่ได้คือผู้ที่อาศัยอยู่บริเวณนอกเมืองกลับมีความ

กล่าวหาอาชญากรรมมากกว่า และมีความต้องการในการใช้กล้องวงจรปิดมากกว่าคนที่อาศัยอยู่ในเมือง ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าความกลัวต่ออาชญากรรมในแต่ละพื้นที่นั้น จะส่งผลให้พลเมืองในสังคมมีความต้องการในการรักษาความปลอดภัยที่เพิ่มมากขึ้น เพื่อให้พวกเขาารู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยต่ออาชญากรรม

เจเลนา บูดักและคณะ (Budak et al., 2014) ทำการสอบถามความรู้สึกรู้สึกของประชาชนในกลุ่มประเทศโชนตะวันออกเฉียงใต้ของทวีปยุโรปต่อข้อกังวลด้านการละเมิดความเป็นส่วนตัวจากการถูกควบคุมด้วยกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของรัฐ และการสนับสนุนและความเชื่อมั่นต่อการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดของรัฐในการควบคุมอาชญากรรม ผลการศึกษาพบว่าเพศที่แตกต่างกันมีระดับความเชื่อมั่นต่อการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดของรัฐในการควบคุมอาชญากรรมไม่แตกต่างกัน อายุมีระดับความเชื่อมั่นมากกว่า โดยกลุ่มอายุ 18-24 มีการสนับสนุนการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการควบคุมอาชญากรรมมากที่สุด ระดับการศึกษาสูงมีระดับความเชื่อมั่นน้อยกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำและคนว่างงานมีระดับความเชื่อมั่นมากกว่าคนทำงาน ส่วนในด้านข้อกังวลในการละเมิดความเป็นส่วนตัวจากการถูกควบคุมด้วยกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของรัฐพบว่า เพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกัน ในข้อกังวล อายุ 18-24 กลับมีข้อกังวลมากที่สุด ผู้มีการศึกษาระดับมัธยม (Secondary School) มีความกังวลมากที่สุดและผู้ว่างงานมีความกังวลมากกว่าผู้ทำงาน จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าข้อกังวลด้านการละเมิดความเป็นส่วนตัวจากการถูกควบคุมด้วยกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของรัฐ มิได้ส่งผลต่อการสนับสนุนและความเชื่อมั่นต่อการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดของรัฐในการควบคุมอาชญากรรม

อุณิษา เลิศโคตรสกุล และ ชาญคณิต ก.สุริยะมณี (2553) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ดำเนินการติดตั้งโดยสถานีตำรวจในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการเก็บข้อมูลจากสถานีตำรวจนครบาลจำนวน 10 แห่ง ได้แก่ สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย 1, สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย 2, สถานีตำรวจนครบาลบางรัก, สถานีตำรวจนครบาลชนะสงคราม, สถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆ, สถานีตำรวจนครบาลพญาไท, สถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง, สถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก, สถานีตำรวจนครบาลจักรวรรดิ, สถานีตำรวจนครบาลประชาชื่น โดยทำการศึกษาในประเด็นได้แก่ สถานการณ์คดีอาญา 5 กลุ่มในแต่ละพื้นที่สถานีตำรวจนครบาล, การติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดและคุณสมบัติของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยสถานีตำรวจ นอกจากนั้นได้ทำการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ อัยการและผู้พิพากษา ซึ่งผลการศึกษาพบว่าประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของกล้องโทรทัศน์วงจรปิด จำเป็นต้องได้รับ

การปรับปรุงและพัฒนาโดย ควรมีการติดตั้งให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ ควรปรับปรุงคุณสมบัติของ กล้องโทรทัศน์วงจรปิดการดูแลและบำรุงรักษาระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด ในส่วนของปัญหาและ อุปสรรคในการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม งานวิจัยดังกล่าว นี้พบว่าสถานีตำรวจมีปัญหาด้านงบประมาณการขาดความต่อเนื่องในนโยบายและวิสัยทัศน์ของ ผู้บริหาร การขาดการบำรุงรักษาและขาดผู้เชี่ยวชาญในด้านนี้ โดยคณะผู้วิจัยเห็นควรให้จัดตั้งศูนย์ เฉพาะกิจขึ้นโดยมีกฎหมายรับรอง และให้มีการพัฒนาผู้เชี่ยวชาญทางด้านกล้องโทรทัศน์วงจรปิด และ ควรมีการใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เพื่อเสริมการทำงานของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพิ่มเติมและควรออกแนวทาง ปฏิบัติในการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิด (The CCTV Code of Practice) เพื่อรองรับการใช้ประ โยชน์จาก กล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

กองวิจัย สำนักยุทธศาสตร์ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2555) ได้ทำการวิเคราะห์ระบบการติดตั้ง กล้องวงจรปิดเพื่อลดช่อง โอกาสในการก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร วิเคราะห์ระบบการ กำหนดพื้นที่ติดตั้งกล้องวงจรปิดโดยใช้ระบบการวิเคราะห์จุดเสี่ยง (Hot Spot) วิเคราะห์สภาพแวดล้อม ในพื้นที่และศึกษาระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมและความพึงพอใจในการติดตั้งกล้องวงจรปิด ของประชาชนในการใช้พื้นที่ต่างๆของกรุงเทพมหานคร การศึกษาการวิเคราะห์ระบบการติดตั้งกล้อง วงจรปิดเพื่อลดช่อง โอกาสในการก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานครใน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดย ผสมผสานการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพร่วมกันโดยใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์เชิงลึกและ การจัดสัมมนาผู้มีส่วน ได้ส่วนเสียในระบบการติดตั้งกล้องวงจรปิดในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า จุดที่มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดของกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการติดตั้งกล้อง วงจรปิดเพื่อแก้ไขปัญหาจราจร โดยมีการติดตั้งกล้องวงจรปิดตามแยกที่มีสัญญาณไฟจราจรและม ีการจราจรหนาแน่น ส่วนการติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อป้องกันอาชญากรรมได้เน้นการติดตั้งกล้องวงจร ปิดให้ครอบคลุมพื้นที่เป็นการทั่วไป และมาจากความเห็นของเจ้าหน้าที่ในฝ่ายต่างๆ ซึ่งยังขาดการ วิเคราะห์พื้นที่เพื่อกำหนดจุดเสี่ยงอย่างเป็นระบบ เช่น บริเวณ สะพานลอยซึ่งเป็นที่เปลี่ยว สวนสาธารณะ ขนส่งมวลชนและที่สาธารณะอื่นๆ ส่วนในด้านความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครมีความรู้สึกในการที่ตนเองมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า การรู้สึกถึงความปลอดภัยโดยมีค่าเฉลี่ยรวมของความรู้สึกถึง โอกาสที่ตนเองจะ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมที่ 2.27 และค่าเฉลี่ยความรู้สึกปลอดภัยในการใช้ชีวิตประจำวันอยู่ที่ 1.86 โดยมีความรู้สึก ปลอดภัยมากที่สุดเมื่อไปใช้พื้นที่ขนส่งมวลชนซึ่งมีค่าเฉลี่ยของความรู้สึกปลอดภัยอยู่ที่ 2.09 และม ีความรู้สึกว่าตนเองมี โอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดเมื่อใช้พื้นที่เขตเมืองโดยมีค่าเฉลี่ยของ ความรู้สึกถึงโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอยู่ที่ 2.34 ส่วนในด้านการใช้พื้นที่ประชาชนผู้ใช้พื้นที่

ส่วนใหญ่ ทราบว่าในพื้นที่ที่มีการติดตั้งกล้องวงจรปิด คิดเป็นร้อยละ 53.60 โดยก่อนการติดตั้งไม่เคยมีผู้มาสำรวจความคิดเห็นคิดเป็นร้อยละ 92.80 และประชาชนมีความรู้สึกลดลงเกี่ยวกับการใช้พื้นที่ที่มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดคิดเป็นร้อยละ 75.30 และสนับสนุนให้มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 90

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่องกล้องโทรทัศน์วงจรปิดกับความหวาดกลัวอาชญากรรมในกรุงเทพเป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยผู้วิจัยมีขั้นตอนในการศึกษาวิจัยดังนี้

- 3.1 รูปแบบการวิจัย
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 รูปแบบการวิจัย

การศึกษาวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงพรรณนาผ่านรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจและการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เป็นการวิจัยที่เน้นถึงการศึกษารวบรวมข้อมูลต่างๆที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ในการดำเนินการวิจัย โดยผู้วิจัยไม่สามารถที่จะไปจัดสร้างสถานการณ์หรือควบคุมตัวแปรต่างๆ ได้ การวิจัยแบบนี้เป็นการค้นคว้าหาข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นแล้วนำมาอธิบายลักษณะความเป็นมาหรือปรากฏการณ์ที่เป็นอยู่ปัจจุบัน การวิจัยเชิงพรรณนานั้น แบ่งออกเป็นสามรูปแบบย่อยได้แก่ การวิจัยเชิงสำรวจ การวิจัยเชิงสหสัมพันธ์และการวิจัยเชิงเปรียบเทียบสาเหตุ (สมบุรณ์ บุญฤทธิ์และคณะ, 2554) ส่วนรูปแบบที่ผู้วิจัยเลือกใช้นั้นเป็นรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey) เนื่องจากมีความเหมาะสมต่อกรอบแนวคิดการวิจัยและมีความเหมาะสมต่อการทดสอบสมมติฐานของผู้วิจัยมากที่สุด ผู้วิจัยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ที่ทำการศึกษาเพื่อรายงานสภาพสภาวะประชากรต่อความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิด โดยข้อมูลที่ทำการศึกษาจะมีทั้งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงและความคิดเห็นส่วนบุคคล

การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey) ถูกจำแนกออกเป็นหลายรูปแบบ ได้แก่ การวิจัยแบบตัดขวาง (Cross-Sectional Design) การวิจัยแบบระยะยาว (Longitudinal or Time-Series Studies Design) การวิจัยกรณี (Case Studies) และการวิจัยเปรียบเทียบกึ่งหน้า (Matched Prospective Design) (ธีรยุทธ พึ่งเกียรติ, 2543) ซึ่งรูปแบบที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ การวิจัยแบบตัดขวาง (Cross-Sectional Design) เนื่องด้วยการวิจัยแบบตัดขวางเป็นการวิจัยที่อาศัยการเก็บข้อมูลเพียงครั้งเดียว จากนั้นนำข้อมูลมาศึกษาความแตกต่างของกลุ่มประชากรในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งการเก็บข้อมูลในลักษณะนี้มีความเหมาะสมต่อการทดสอบความเชื่อมั่นของประชาชนต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิด ที่ต้องการช่วงเวลาของการทดสอบความรู้สึกดังกล่าวในช่วงเวลาเดียวกัน ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จะอาศัยการวางแผนการรวบรวมข้อมูลเพียงครั้งเดียวเพื่อศึกษาประชากรที่มีขนาดใหญ่ โดยอาศัยการสุ่มตัวอย่างครั้งเดียว เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชากรในความเป็นจริง

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากร

ประชากรในงานวิจัยฉบับนี้ได้แก่ จำนวนประชากรที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครทั้งหมดซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 5,686,252 คน ไม่นับรวมประชากรแฝง (กรุงเทพมหานคร, 2556)

3.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

ขนาดตัวอย่างผู้วิจัยได้คำนวณขนาดตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ Taro Yamane โดยกำหนดให้มีความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 5.00 ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95.0 (Yamane, 1967) ดังต่อไปนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n = ขนาดตัวอย่าง

N = จำนวนสมาชิกประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
ในที่นี้กำหนดให้มีค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 4.00
($e=0.04$)

เมื่อทำการแทนค่าจำนวนประชากรยังสูตรดังกล่าวจะได้ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 400 คน ดังต่อไปนี้

$$400 = \frac{5,686,252}{1 + 5,686,252(0.05)^2}$$

จากขนาดของตัวอย่าง 400 คนดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทำการเก็บตัวอย่างเพิ่มขึ้นเพื่อลดความคลาดเคลื่อนของงานวิจัย โดยผู้วิจัยได้ทำการเก็บตัวอย่างเพิ่มเติมร้อยละ 20 จากขนาดตัวอย่างที่ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจะทำการเก็บตัวอย่างทั้งสิ้น 480 คน จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) โดยจัดหน่วยต่างๆ ของประชากรแต่ละเขตเอาไว้ในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งจากข้อมูลสถิติประชากรในกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2556 ประกอบด้วยประชากรที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครจำนวนทั้งสิ้น 50 เขตที่แตกต่างกัน จึงสามารถแบ่งจำนวนขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ 480 คน ออกเป็นแต่ละเขตได้ดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 ขนาดประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามเขตที่พักอาศัย

ลำดับ	เขต	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
1	บางแค	192,119	16
2	สายไหม	191,536	16
3	บางเขน	190,544	16
4	คลองสามวา	174,197	15
5	บางขุนเทียน	169,614	14
6	ดอนเมือง	167,827	14
7	ลาดกระบัง	165,724	14
8	ประเวศ	163,485	14
9	จตุจักร	160,948	14
10	หนองจอก	159,962	14
11	จอมทอง	157,156	13
12	หนองแขม	151,877	13
13	บางกะปิ	149,056	13
14	บึงกุ่ม	145,822	12

ลำดับ	เขต	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
15	มีนบุรี	138,661	12
16	บางซื่อ	130,511	11
17	ภาษีเจริญ	129,559	11
18	ดินแดง	128,838	11
19	ลาดพร้าว	122,441	10
20	ทุ่งครุ	117,662	10
21	ชนบุรี	117,536	10
22	บางกอกน้อย	117,503	10
23	สวนหลวง	116,688	10
24	วังทองหลาง	114,805	10
25	หลักสี่	109,049	9
26	คลองเตย	108,066	9
27	คูคต	106,811	9
28	ตลิ่งชัน	106,192	9
29	บางบอน	106,085	9
30	บางพลัด	98,113	8
31	บางนา	95,204	8
32	บางคอแหลม	93,508	8
33	พระโขนง	92,774	8
34	สะพานสูง	91,358	8
35	คันนายาว	90,437	8
36	ราษฎร์บูรณะ	85,825	7
37	สาทร	83,898	7
38	วัฒนา	82,637	7
39	ยานนาวา	81,162	7
40	ห้วยขวาง	78,943	7
41	ทวีวัฒนา	76,787	6
42	คลองสาน	75,765	6

ลำดับ	เขต	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
43	ราชเทวี	73,550	6
44	พญาไท	72,495	6
45	บางกอกใหญ่	71,087	6
46	พระนคร	56,684	5
47	ปทุมวัน	52,613	4
48	ป้อมปราบศัตรูพ่าย	50,092	4
49	บางรัก	46,114	4
50	สัมพันธวงศ์	26,932	2
	รวม	5,686,252	480

3.3 เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาและขอบเขตของการศึกษา โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ (เก็บข้อมูลเฉพาะผู้ที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน เขตที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานคร และ ระยะเวลาที่พักอาศัย (เก็บข้อมูลเฉพาะผู้ที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครเกินกว่า 5 ปีเท่านั้น)

ส่วนที่ 2 ความเชื่อมั่นก่อนนโยบายการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ความเชื่อมั่นด้านประสิทธิภาพของกล้อง จำนวน 5 ข้อ ความเชื่อมั่นด้านจุดในการติดตั้ง จำนวน 5 ข้อ ความเชื่อมั่นด้านบุคลากร จำนวน 5 ข้อ โดยข้อคำถามด้านความเชื่อมั่นก่อนนโยบายการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมนี้ผู้วิจัยได้ทำการประยุกต์จากการศึกษาวิจัยของ การเนอร์ แคลซี (Clancey, 2009) มาประยุกต์เข้ากับบริบทของประเทศไทยในการทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้

แบบสอบถามดังกล่าวจะถูกสร้างขึ้น โดยผู้วิจัย จากนั้นจะถูกนำไปตรวจสอบความความตรงตามเนื้อ (Content Validity) และความตรงตาม โครงสร้าง (Construct Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ รวมถึง

นำไปตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ว่าเครื่องมือดังกล่าวมีระดับความสามารถของเครื่องวัดที่จะให้ผลของการวัดที่มีความคงเส้นคงวาหรือไม่ โดยใช้วิธีการวัดซ้ำ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลการประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามกล้องโทรทรรศน์วงจรปิดกับความกลัวอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าแบบสอบถามกล้อง โทรทรรศน์วงจรปิดกับความกลัวอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร มีความตรงตามเนื้อ (Content Validity) และความตรงตามโครงสร้าง (Construct validity) โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามพบว่า แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับ .877 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ยอมรับที่ค่า .700

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ภายหลังจากแบบสอบถามผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและผ่านการตรวจสอบความชัดเจนของคำถามแต่ละข้อของแบบสอบถาม จนเชื่อได้ว่าแบบสอบถามมีเนื้อหาตรงตามเนื้อหาที่ต้องการวัดและมีความสอดคล้องภายในข้อคำถามดังที่กล่าวไปแล้วนั้น ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามไปทำการเก็บข้อมูล โดยให้ผู้ช่วยวิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ โดยจะทำการแจกแบบสอบถามให้กับผู้ที่มิที่อยู่ตามทะเบียนบ้านอยู่ในเขตตามขนาดตัวอย่างที่กำหนดไว้ในแต่ละเขตดังที่กล่าวมาข้างต้น

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ภายหลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามเสร็จสิ้น ผู้วิจัยจะทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลนั้นด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการศึกษาวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS) โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล 2 ลักษณะดังนี้

1) สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ร้อยละ (Percentage), ความถี่ (Frequency) ซึ่งใช้พรรณนาลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างและค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จะใช้ในการพรรณนาระดับความเชื่อมั่น

โดยปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ เขตที่พักอาศัยและระยะเวลาที่พักอาศัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าความถี่และค่าร้อยละ

ความเชื่อมั่นก่อนนโยบายการใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) และแปลความหมายค่าเฉลี่ยดังนี้

4.51-5.00 หมายถึง เชื่อมั่นมากที่สุด

3.51-4.50 หมายถึง เชื่อมั่นมาก

2.51-3.50 หมายถึง เชื่อมั่นปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง เชื่อมั่นน้อย

1.00-1.50 หมายถึง เชื่อมั่นน้อยที่สุด

2) สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ที่ใช้สำหรับทดสอบสมมติฐานการศึกษา ได้แก่ t-test และ F-test โดยกำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำเสนอแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

ส่วนที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 4.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างในความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	252	52.50
หญิง	228	47.50
รวม	480	100

จากตารางที่ 4.1 ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลด้วยการแจกแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 480 คน จากข้อมูลที่ได้พบว่า มากกว่าครึ่งเป็นเพศชายจำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 52.50 และเป็นเพศหญิงจำนวน 228 คนคิดเป็นร้อยละ 47.50

ตารางที่ 4.2 จำนวนข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	4	0.83
20-29 ปี	64	13.33
30-39 ปี	103	21.46
40-49 ปี	119	24.79
50-59 ปี	115	23.96
60 ปีขึ้นไป	75	15.63
รวม	480	100

จากตารางที่ 4.2 ผู้ยินดีให้ข้อมูลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีจำนวน 4 คน โดยไม่มีผู้ใดมีอายุต่ำกว่า 18 ปี จากการจัดกลุ่มอายุของผู้ให้ข้อมูลพบว่ามีจำนวนผู้สูงอายุมากกว่าวัยรุ่น โดยกลุ่มที่มีความถี่มากที่สุดคือกลุ่มอายุ 40-49 ปี มีจำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 24.79 ของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด ตามมาด้วยกลุ่มอายุ 50-59 ปี มีจำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 23.96 ของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด

ตารางที่ 4.3 ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้รับการศึกษา	2	0.42
ประถมศึกษา	144	30.00
มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า	51	10.63
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.หรือเทียบเท่า	51	10.63
อนุปริญญา/ปวส.หรือเทียบเท่า	38	7.92
ปริญญาตรี	151	31.46
สูงกว่าปริญญา	42	8.75
รวม	479	99.79

จากตารางที่ 4.3 ในด้านของข้อมูลระดับการศึกษามีผู้ไม่ประสงค์ให้ข้อมูลทั้งสิ้น 1 คน จึงทำให้สามารถประมวลผลข้อมูลพื้นฐานได้เพียง 479 คน โดยจากจำนวนผู้ประสงค์ให้ข้อมูลทั้งหมด 479 คน พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวนทั้งสิ้น 151 คนคิดเป็นร้อยละ 31.46

รองลงมาคือระดับประถมศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 144 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 มีผู้ไม่ได้รับการศึกษาทั้งสิ้น 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.42 และมีผู้จบการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีทั้งสิ้น 42 คน คิดเป็นร้อยละ 8.75

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ข้าราชการ/ลูกจ้าง/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	60	12.50
พนักงานเอกชน	121	25.21
เจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ	148	30.83
เกษตรกร/ประมง	3	0.63
ผู้ให้บริการ/รับจ้าง	39	8.13
พ่อบ้าน/แม่บ้าน/เกษียณอายุ/ว่างงาน	92	19.17
นักเรียน/นักศึกษา	17	3.54
รวม	480	100

จากตารางที่ 4.4 ในส่วนของจำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ประสงค์ให้ข้อมูลจำแนกตามอาชีพนั้น พบว่าผู้ประสงค์ให้ข้อมูลทั้งหมด 480 คน ยินดีให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ ซึ่งจากข้อมูลที่ได้ นั้นพบว่าผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครนั้นมีการประกอบอาชีพที่ค่อนข้างหลากหลายและพบว่าผู้ประสงค์ให้ข้อมูลเป็นเจ้าของธุรกิจของตัวเองหรือประกอบอาชีพอิสระ มีจำนวนมากที่สุดถึง 148 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 30.83 ของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด รองลงมาคือเป็นพนักงานเอกชนจำนวน 121 คน หรือร้อยละ 25.21 ลำดับต่อมาคือผู้มีได้ประกอบอาชีพเช่น เป็นพ่อบ้าน แม่บ้านหรือเกษียณอายุ มีจำนวน 92 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 19.17 ส่วนอาชีพที่ผู้พักอาศัยในกรุงเทพมหานครจากกลุ่มตัวอย่างประกอบอาชีพนั้นน้อยที่สุดได้แก่อาชีพ เกษตรกรหรือประมง โดยมีเพียง 3 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 0.63

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายละเอียดรายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีรายได้	79	16.46
1-10,000 บาท	72	15.00
10,001-20,000 บาท	122	25.42
20,001-30,000 บาท	68	14.17
30,001-40,000 บาท	32	6.67
40,001-50,000 บาท	30	6.25
50,001 บาท ขึ้นไป	43	8.96
รวม	446	92.92

จากตารางที่ 4.5 มีผู้ไม่ประสงค์ให้ข้อมูลรายได้ต่อเดือนทั้งสิ้น 34 คน ทำให้สามารถแจกแจงข้อมูลพื้นฐานจำแนกตามรายได้ต่อเดือนได้เพียง 446 คน ซึ่งจากผู้ประสงค์ให้ข้อมูลทั้งหมดพบว่าผู้มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001-20,000 บาท จำนวนมากที่สุดคือ 122 คน คิดเป็นร้อยละ 25.42 ของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด ที่น่าสนใจคือมีจำนวนบุคคลว่างงาน เกษียณอายุ ที่ไม่มีรายได้มากถึง 79 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 16.46 ของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด ในขณะที่มีผู้รายได้เกินกว่า 50,001 บาทขึ้นไปทั้งสิ้น 43 คน คิดเป็นร้อยละ 9.32 ของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเขตที่พักอาศัยใน กรุงเทพมหานคร

เขตที่พักอาศัยใน กรุงเทพมหานคร	ขนาดตัวอย่างที่ระดับความเชื่อมั่น 95.00	ผู้ยินดีให้ข้อมูล
บางแค	16	16
สายไหม	16	16
บางเขน	16	16
คลองสามวา	15	15
บางขุนเทียน	14	14
ดอนเมือง	14	14
ลาดกระบัง	14	14
ประเวศ	14	14
จตุจักร	14	14
หนองจอก	14	14
จอมทอง	13	13
หนองแขม	13	13
บางกะปิ	13	13
บึงกุ่ม	12	12
มีนบุรี	12	12
บางซื่อ	11	11
ภาษีเจริญ	11	11
ดินแดง	11	11
ลาดพร้าว	10	10
ทุ่งครุ	10	10
ธนบุรี	10	10
บางกอกน้อย	10	10
สวนหลวง	10	10
วังทองหลาง	10	10
หลักสี่	9	9
คลองเตย	9	9

เขตที่พักอาศัยใน กรุงเทพมหานคร	ขนาดตัวอย่างที่ระดับความ เชื่อมั่น 95.00	ผู้ยินดีให้ข้อมูล
ดุสิต	9	9
ดุสิต	9	9
บางบอน	9	9
บางพลัด	8	8
บางนา	8	8
บางคอแหลม	8	8
พระโขนง	8	8
สะพานสูง	8	8
คันนายาว	8	8
ราษฎร์บูรณะ	7	7
สาทร	7	7
วัฒนา	7	7
ยานนาวา	7	7
ห้วยขวาง	7	7
ทวีวัฒนา	6	6
คลองสาน	6	6
ราชเทวี	6	6
พญาไท	6	6
บางกอกใหญ่	6	6
พระนคร	5	5
ปทุมวัน	4	4
ป้อมปราบศัตรูพ่าย	4	4
บางรัก	4	4
สัมพันธวงศ์	2	2
รวม	480	480

จากตารางที่ 4.6 ผู้วิจัยได้ทำการกำหนดสัดส่วนในการเก็บข้อมูลตามกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามเขตที่
พักอาศัยที่ได้ทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) ตามอัตราส่วนของประชากรที่พักอาศัยในแต่ละ

ละเขตดังที่ได้ทำการกล่าวไว้แล้วข้างต้นในบทที่ 3 ซึ่งจากการเก็บข้อมูลสามารถทำการเก็บข้อมูลจำนวนประชากร กระจายตามเขตที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานคร ได้ครอบคลุมขนาดตัวอย่างที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95.0 ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้เบื้องต้น

ตารางที่ 4.7 ระยะเวลาที่พักอาศัยในเขตที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานคร

ระยะเวลาที่พักอาศัย	จำนวน	ร้อยละ
5-15 ปี	134	27.92
16-25 ปี	116	24.17
26-35 ปี	90	18.75
36-45 ปี	64	13.33
46 ปี ขึ้นไป	76	15.83
รวม	480	100

จากตารางที่ 4.7 เนื่องด้วยนโยบายการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดสามารถดำเนินการติดตั้งกล้องครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งกรุงเทพมหานคร เสร็จสิ้นได้ในปี พ.ศ. 2555 และผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลดังกล่าวในปี พ.ศ.2558 ดังนั้นเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลทุกคน เป็นผู้ที่พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครทั้งก่อนและหลังการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานคร จึงจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเฉพาะผู้ที่พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครเกินกว่า 5 ปีเท่านั้น ซึ่งจากการเก็บข้อมูลทั้งหมดพบว่าระยะเวลาที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดมิให้ข้อมูลที่พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครมาแล้ว 5-15 ปีมากที่สุด จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 27.92 ของให้ข้อมูลทั้งหมด ตามด้วยผู้พักอาศัยในกรุงเทพมหานครมาแล้ว 16-25 ปี จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 24.17 และผู้พักอาศัยในกรุงเทพ 26-35 ปี จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 18.75 นอกจากนั้นก็มีผู้พักอาศัยในกรุงเทพมหานครมากกว่า 46 ปี จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 15.83

4.2 ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 กลุ่มคือ (15 ด้าน)

1) กลุ่มความเชื่อมั่นด้านประสิทธิภาพของกล้อง

- 2) กลุ่มความเชื่อมั่นด้านจุดในการติดตั้ง
- 3) กลุ่มความเชื่อมั่นด้านบุคลากร

ตารางที่ 4.8 กลุ่มความเชื่อมั่นด้านประสิทธิภาพของกล้อง

ความเชื่อมั่นด้านประสิทธิภาพของกล้อง	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. กล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครจะสามารถบันทึกพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดได้	3.15	1.14	ปานกลาง
2. กล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครสามารถเก็บรายละเอียดใบหน้าคนร้ายหรือทะเบียนรถของผู้กระทำความผิดได้	3.04	1.11	ปานกลาง
3. กล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีความแข็งแรง ไม่เสียหาย หรือใช้การไม่ได้โดยง่าย	2.85	1.01	ปานกลาง
4. กล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีการบันทึกภาพอยู่ตลอดเวลา ทั้งในกลางวันและกลางคืน	2.70	1.08	ปานกลาง
5. กล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครสามารถใช้งานได้ทุกตัว	2.47	1.05	น้อย
รวม	2.84	0.89	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.8 กลุ่มความเชื่อมั่นด้านประสิทธิภาพของกล้องในภาพรวมอยู่ในระดับความเชื่อมั่นปานกลาง ($\bar{X}=2.84$, S.D.=0.89) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่าคนกรุงเทพฯ เชื่อว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครจะสามารถบันทึกพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดได้ในระดับความเชื่อมั่นปานกลาง ($\bar{X}=3.15$, S.D.=1.14) รองลงมาได้แก่เชื่อว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครสามารถเก็บรายละเอียดใบหน้าคนร้ายหรือทะเบียนรถของผู้กระทำความผิดได้ในระดับความเชื่อมั่นปานกลาง ($\bar{X}=3.04$, S.D.=1.11) และเชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีความแข็งแรง ไม่เสียหาย หรือใช้การไม่ได้โดยง่าย ที่ความเชื่อมั่นระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.85$, S.D.=1.01) ต่อมาความเชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีการบันทึกภาพอยู่ตลอดเวลา ทั้งในกลางวันและกลางคืนมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ($\bar{X}=2.70$, S.D.=1.08) และสุดท้ายสิ่งที่น่าเป็นห่วงคือความเชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครสามารถใช้งานได้ทุกตัว คนกรุงเทพฯ มีความ

เชื่อมั่นอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}=2.47$, S.D.=1.05) ซึ่งนับเป็นประเด็นที่ต่องการการปรับปรุงแก้ไขจึงจะกล่าวต่อไปในบทที่ 5

ตารางที่ 4.9 กลุ่มความเชื่อมั่นด้านจุดในการติดตั้ง

ความเชื่อมั่นด้านจุดในการติดตั้ง	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ถังถังโทรศัพท์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีจำนวนมากเพียงพอและครอบคลุมในแต่ละพื้นที่	2.16	0.95	น้อย
2. ถังถังโทรศัพท์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครถูกติดตั้งในตำแหน่งที่เหมาะสม	2.66	1.00	ปานกลาง
3. ถังถังโทรศัพท์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครส่งไปยังทิศทางที่เหมาะสมต่อการบันทึกภาพ	2.77	0.96	ปานกลาง
4. ถังถังโทรศัพท์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครไม่ถูกบดบังโดยสิ่งกีดขวางเช่น ต้นไม้ เสาไฟฟ้า ป้ายโฆษณา ฯลฯ	3.26	0.99	ปานกลาง
5. ถังถังโทรศัพท์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครถูกติดตั้งอยู่ในสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม	2.69	1.03	ปานกลาง
รวม	2.70	0.57	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.9 กลุ่มความเชื่อมั่นด้านจุดในการติดตั้งในภาพรวมมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.70$, S.D.=0.57) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า กรุงเทพมหานครมีความเชื่อมั่นว่าถังถังโทรศัพท์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานคร ไม่ถูกบดบังโดยสิ่งกีดขวางเช่น ต้นไม้ เสาไฟฟ้า ป้ายโฆษณา ฯลฯ ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.26$, S.D.=0.99) รองลงมาคือเชื่อมั่นว่าถังถังโทรศัพท์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครส่งไปยังทิศทางที่เหมาะสมต่อการบันทึกภาพในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.77$, S.D.=0.96) รองลงมาได้แก่เชื่อมั่นว่าถังถังโทรศัพท์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครถูกติดตั้งอยู่ในสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมอยู่ในระดับเชื่อมั่นปานกลาง ($\bar{X}=2.69$, S.D.=1.03) ตามมาด้วยความเชื่อมั่นว่าถังถังโทรศัพท์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครถูกติดตั้งในตำแหน่งที่เหมาะสมในระดับความเชื่อมั่นปานกลางเช่นกัน ($\bar{X}=2.66$, S.D.=1.00) ส่วนความเชื่อมั่นว่าถังถังโทรศัพท์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีจำนวนมากเพียงพอและครอบคลุมในแต่ละพื้นที่ กรุงเทพมหานครมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}=2.16$, S.D.=0.95) ซึ่งนับเป็นประเด็นที่ต่องการการปรับปรุงแก้ไขจึงจะกล่าวต่อไปในบทที่ 5 อีกประเด็นหนึ่ง

ตารางที่ 4.10 กลุ่มความเชื่อมั่นด้านบุคลากร

ความเชื่อมั่นด้านบุคลากร	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. มีบุคลากรจำนวนเพียงพอในการจับตามพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิด	2.45	1.01	น้อย
2. จะมีการประสานงานอย่างทันทั่วทั้งที่ระหว่างเจ้าหน้าที่ควบคุมกับตำรวจเมื่อมีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นในพื้นที่การควบคุม	2.47	1.03	น้อย
3. บุคลากรที่เฝ้าดูพฤติกรรมผ่านกล้องวงจรปิดได้รับการอบรมอย่างเหมาะสม	2.79	.97	ปานกลาง
4. บุคลากรที่เฝ้าดูพฤติกรรมผ่านกล้องวงจรปิดจะไม่นำภาพจากกล้องไปใช้งานในทางที่ไม่เหมาะสมอันเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน	2.86	1.08	ปานกลาง
5. บุคลากรที่เฝ้าดูพฤติกรรมผ่านกล้องวงจรปิดจะไม่ใช้ประโยชน์ของกล้องเป็นการส่วนตัว	2.90	1.10	ปานกลาง
รวม	2.69	0.85	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.10 กลุ่มความเชื่อมั่นด้านบุคลากรในภาพรวมมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.69$, S.D.=0.85) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยพบว่า กรุงเทพมหานครเชื่อมั่นว่าบุคลากรที่เฝ้าดูพฤติกรรมผ่านกล้องวงจรปิดจะไม่ใช้ประโยชน์ของกล้องเป็นการส่วนตัวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.90$, S.D.=1.10) รองลงมาได้แก่เชื่อว่าบุคลากรที่เฝ้าดูพฤติกรรมผ่านกล้องวงจรปิดจะไม่นำภาพจากกล้องไปใช้งานในทางที่เหมาะสมอันเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในระดับความเชื่อมั่นปานกลาง ($\bar{X}=2.86$, S.D.=1.08) ตามมาด้วยความเชื่อมั่นว่าบุคลากรที่เฝ้าดูพฤติกรรมผ่านกล้องวงจรปิดได้รับการอบรมอย่างเหมาะสมในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.79$, S.D.=0.97) ค่อมมาได้แก่ความเชื่อมั่นว่าจะมีการประสานงานอย่างทันทั่วทั้งที่ระหว่างเจ้าหน้าที่ควบคุม กับตำรวจเมื่อมีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นในพื้นที่การควบคุม ($\bar{X}=2.47$, S.D.=1.03) และความเชื่อมั่นว่ามีบุคลากรจำนวนเพียงพอในการจับตามพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิดมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับความเชื่อมั่นน้อย ($\bar{X}=2.45$, S.D.=1.01) จึงจัดเป็นอีก 2 ประเด็นสุดท้ายที่กรุงเทพมหานครควรที่จะมีการปรับปรุงเพื่อความอุ่นใจที่สูงขึ้นของประชาชน

4.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างในความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร

การเปรียบเทียบความแตกต่างในระดับความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน สถานที่พักอาศัย และระยะเวลาการพักอาศัย ทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test กรณีข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มี 2 กลุ่ม ทำการทดสอบด้วยสถิติ F-test กรณีข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มี 3 กลุ่มขึ้นไป และทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมด้วยวิธี Tukey ในกรณีที่ผลการวิเคราะห์ F-test พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีผลสรุปดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 4.11 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ

เพศ	Levene's test				t-test		
	$\bar{X}$	SD	F	Sig	t	df	p
ชาย	2.74	0.62	.45	.50	-.293	478	.77
หญิง	2.75	0.63					

จากตารางที่ 4.11 การเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศพบว่า ค่า p เท่ากับ .77 ซึ่งมากกว่า .05 แสดงว่าเพศชายและเพศหญิงมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.12 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	8.77	5	1.75	4.60	.00
ภายในกลุ่ม	180.58	474	.38		
รวม	189.35	655			

จากตารางที่ 4.12 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกตามอายุพบว่า ค่า p น้อยกว่า .05 แสดงว่า อายุที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Tukey เพื่อพิจารณาว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มใดบ้างที่แตกต่างกันดังแสดงในตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ผลการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Tukey จำแนกตามอายุ

ช่วงอายุ	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 20 ปี	20-29 ปี	30-39 ปี	40-49 ปี	50-59 ปี	60 ปีขึ้นไป
		3.20	2.65	2.54	2.80	2.81	2.92
ต่ำกว่า 20 ปี	3.20	-	-.55 (.51)	-.66 (.29)	-.40 (.80)	-.39 (.81)	-.28 (.95)
20-29 ปี	2.65	-	-	-.11 (.89)	.16 (.58)	.16 (.56)	.27 (0.11)
30-39 ปี	2.54	-	-	-	.26* (.02)	.27* (.02)	.38* (.00)
40-49 ปี	2.80	-	-	-	-	.01 (1.00)	.11 (.81)
50-59 ปี	2.81	-	-	-	-	-	.11 (.84)
60 ปีขึ้นไป	2.92	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 4.13 พบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกตามอายุพบว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี, กลุ่มอายุ 50-59 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไปมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มอื่นๆ พบว่ามีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน โดยเห็น

ได้ชี้ว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี คือ ผู้ที่เกิดในปีตั้งแต่ พ.ศ.2519-2528 จะมีความเชื่อมั่นต่อเทคโนโลยีดังกล่าว นี้น้อยกว่ากลุ่มอื่นอย่างชัดเจน

ตารางที่ 4.14 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุม อาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	13.55	6	2.26	6.07	.00
ภายในกลุ่ม	175.79	472	.37		
รวม	189.34	478			

จากตารางที่ 4.14 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า ค่า p เท่ากับ .00 ซึ่งน้อยกว่า .05 แสดงว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Tukey เพิ่มเติม ดังแสดงในตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 ผลการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Tukey จำแนกตามระดับการศึกษา

การศึกษา	$\bar{X}$	ไม่ได้รับ การศึกษา	ประถม ศึกษา	มัธยม ต้น	มัธยมปลาย หรือเทียบเท่า	อนุปริญญาหรือ เทียบเท่า	ปริญญา ตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี
		3.53	2.87	3.01	2.72	2.71	2.66	2.38
ไม่ได้รับ การศึกษา	3.53	-	-.67 (.072)	-.52 (.90)	-.81 (.52)	-.83 (.50)	-.87 (.41)	-1.15 (.13)
ประถม ศึกษา	2.87	-	-	.15 (.77)	-.14 (.79)	-.16 (.78)	-.21 (.06)	-.48* (.00)
มัธยม ต้น	3.01	-	-	-	-.29 (.21)	-.31 (.23)	-.35* (.01)	-.63* (.00)
มัธยมปลาย หรือ เทียบเท่า	2.72	-	-	-	-	-.02 (1.00)	-.06 (1.00)	-.34 (.11)
อนุปริญญาหรือ เทียบเท่า	2.71	-	-	-	-	-	-.05 (1.00)	-.32 (.22)
ปริญญาตรี	2.66	-	-	-	-	-	-	-.28 (.13)
สูงกว่าปริญญาตรี	2.38	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.15 ผลการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Tukey จำแนกระดับการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีระดับความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 คู่ ได้แก่กลุ่มผู้จบการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายน้อยกว่ากลุ่มผู้จบการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นและกลุ่มผู้จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายน้อยกว่ากลุ่มผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แสดงว่าผู้มีการศึกษามากจะมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายดังกล่าวในระดับที่ต่ำกว่าผู้มีการศึกษาน้อย ส่วนการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคู่อื่นๆ พบว่ามีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกจำแนกตามอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	8.36	6	1.39	3.64	.00
ภายในกลุ่ม	180.99	473	.38		
รวม	189.34	479			

จากตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกตามอาชีพพบว่า ค่า p เท่ากับ .00 ซึ่งน้อยกว่า .05 แสดงว่าอาชีพที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Tukey เพิ่มขึ้น ดังแสดงในตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 ผลการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Tukey จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	$\bar{X}$	ข้าราชการ/ ลูกจ้าง/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน เอกชน	เจ้าของ ธุรกิจ/ อาชีพ อิสระ	เกษตรกร/ ประมง	ผู้ใช้แรงงาน/ รับจ้าง	พ่อบ้าน/ แม่บ้าน/ เกษียณอายุ/ ว่างงาน	นักเรียน/ นักศึกษา
		2.81	2.61	2.67	2.71	2.84	2.98	2.74
ข้าราชการ/ ลูกจ้าง/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	2.81	-	-.20 (.40)	-.14 (.75)	-.10 (1.00)	.02 (1.00)	.16 (.69)	-.07 (1.00)
พนักงานเอกชน	2.61	-	-	.06 (.99)	.10 (1.00)	.22 (.45)	.36* (.00)	.13 (.99)
เจ้าของธุรกิจ/ อาชีพอิสระ	2.67	-	-	-	.04 (1.00)	.17 (.75)	.30* (.00)	.07 (1.00)
เกษตรกร/ประมง	2.71	-	-	-	-	.12 (1.00)	.14 (.90)	.03 (1.00)
ผู้ใช้แรงงาน/ รับจ้าง	2.84	-	-	-	-	-	.23 (.78)	-.09 (1.00)
พ่อบ้าน/แม่บ้าน/ เกษียณอายุ/ ว่างงาน	2.98	-	-	-	-	-	-	-.23 (.78)
นักเรียน/นักศึกษา	2.74	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.17 ผลการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธี Tukey จำแนกตามอาชีพพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพต่างกันมีระดับความเชื่อมั่นก่อนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่กลุ่มพนักงานเอกชนมีความเชื่อมั่นก่อนโยบายน้อยกว่ากลุ่มผู้ไม่ประกอบอาชีพ ได้แก่ พ่อบ้าน แม่บ้าน เกษียณอายุ และกลุ่มเจ้าของธุรกิจหรือผู้ประกอบการอาชีพอิสระมีความเชื่อมั่นก่อนโยบายน้อยกว่ากลุ่มไม่ประกอบอาชีพ ได้แก่ พ่อบ้าน แม่บ้าน เกษียณอายุ เช่นเดียวกัน ส่วนการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคู่อื่นๆ พบว่ามีความเชื่อมั่นก่อนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน

ลำดับต่อไปในด้านการจำแนกรายได้ต่อเดือนเพื่อลดการคลาดเคลื่อนของข้อมูลและเพื่อความชัดเจนของการเปรียบเทียบ ผู้วิจัยจึงได้ทำการแบ่งรายได้ของผู้ให้ข้อมูลออกเป็น 2 กลุ่ม โดยอาศัยรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนทั่วราชอาณาจักรในปี 25,194 บาท (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2557) เป็นเกณฑ์ในการ

คัดแยก ได้แก่ ผู้มีรายได้น้อย (มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนทั่วราชอาณาจักร) และ ผู้มีรายได้มาก (มีรายได้ต่อเดือนสูงกว่ารายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนทั่วราชอาณาจักร) เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร โดยมีผลการเปรียบเทียบเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกจำแนกตามรายได้ต่อเดือนดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	Levene's test				t-test		
	$\bar{X}$	SD	F	Sig	t	df	p
ผู้มีรายได้มาก	2.66	.59	.85	.35	-2.57	444	.00
ผู้มีรายได้น้อย	2.81	.63					

จากตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายได้ต่อเดือนพบว่า ค่า p เท่ากับ .00 ซึ่งน้อยกว่า .05 แสดงว่ารายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยผู้มีรายได้น้อยจะมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครมากกว่าผู้มีรายได้มาก

ลำดับต่อไปในด้านการเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกตามเขตที่พักอาศัยผู้วิจัยได้ทำการจำแนกเขตที่พักอาศัยออกเป็น 6 กลุ่มตามการจัดจำแนกของสำนักงานผังเมืองกรุงเทพมหานคร (สำนักงานผังเมืองกรุงเทพมหานคร, 2554) ซึ่งได้ทำการแบ่งเขตทั้ง 50 เขตของกรุงเทพมหานครออกเป็นกลุ่มทั้งหมด 6 กลุ่มดังต่อไปนี้

1) เขตเมืองชั้นในตะวันออก ได้แก่ เขตพระนคร, เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย, เขตสัมพันธวงศ์, เขตปทุมวัน, เขตราชเทวี, เขตบางรัก, เขตดุสิต, เขตพญาไทย, เขตสาทร, เขตยานนาวา, เขตบางคอแหลม, เขตบางซื่อ, เขตจตุจักร, เขตห้วยขวาง, เขตดินแดง, เขตคลองเตย และ เขตวัฒนา

2) เขตเมืองชั้นในตะวันตก ได้แก่ เขตบางพลัด, เขตบางกอกน้อย, เขตบางกอกใหญ่, เขตคลองสาน และ เขตธนบุรี

3) เขตต่อเมืองตะวันออก ได้แก่ เขตดอนเมือง, เขตหลักสี่, เขตบางเขน, เขตสายไหม, เขตลาดพร้าว, เขตบางกะปิ, เขตวังทองหลาง, เขตพระโขนง, เขตบางนา, เขตประเวศ, เขตสวนหลวง, เขตบึงกุ่ม, เขตคันนายาว และ เขตสะพานสูง

4) เขตต่อเมืองตะวันตก ได้แก่ เขตคลองจั่น, เขตทวีวัฒนา, เขตภาษีเจริญ, เขตบางแค, เขตหนองแขม, เขตราษฎร์บูรณะ, เขตทุ่งครุ และ เขตจอมทอง

5) เขตชานเมืองตะวันออก ได้แก่ เขตมีนบุรี, เขตคลองสามวา, เขตลาดกระบัง และ เขตหนองจอก

6) เขตชานเมืองตะวันตก ได้แก่ เขตบางขุนเทียน และ เขตบางบอน

ตารางที่ 4.19 ค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรม
ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเขตที่พักอาศัย

การแบ่งเขตเมือง	Mean	S.D.	แปลผล
เขตเมืองชั้นในตะวันออก	2.77	.67	ปานกลาง
เขตเมืองชั้นในตะวันตก	2.79	.48	ปานกลาง
เขตต่อเมืองตะวันออก	2.69	.60	ปานกลาง
เขตต่อเมืองตะวันตก	2.77	.69	ปานกลาง
เขตชานเมืองตะวันออก	2.79	.60	ปานกลาง
เขตชานเมืองตะวันตก	2.80	.67	ปานกลาง
รวม	2.75	.63	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.19 พบว่าค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครจำแนกตามเขตที่พักอาศัยนั้นมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับใกล้เคียงกันที่ระดับความเชื่อมั่นปานกลางในทุกกลุ่ม

ตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายคิดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเขตที่พักอาศัย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.77	5	.15	.38	.86
ภายในกลุ่ม	188.58	474	.40		
รวม	189.35	479			

จากตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นก่อนนโยบายคิดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเขตที่พักอาศัยพบว่า ค่า p เท่ากับ .86 ซึ่งมากกว่า .05 แสดงว่าเขตเมืองที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายคิดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ลำดับสุดท้ายเช่นเดียวกับกลุ่มการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายคิดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ในด้านของระยะเวลาที่พักอาศัยก็เช่นกัน เพื่อลดความคลาดเคลื่อนและความชัดเจนในการเปรียบเทียบและอภิปรายผล ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งระยะเวลาที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครเพื่อใช้ในการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ไม่เกิน 30 ปี และกลุ่มผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.21 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นก่อนนโยบายคิดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระยะเวลาที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานคร

ระยะเวลาที่พักอาศัย	Levene's test				t-test		
	$\bar{x}$	SD	F	Sig	t	df	p
30 ปี ขึ้นไป	2.84	.61	.75	.38	2.85	478	.00
ไม่เกิน 30 ปี	2.67	.63					

จากตารางที่ 4.21 การเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นก่อนนโยบายคิดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระยะเวลาที่พักอาศัยพบว่า ค่า p เท่ากับ .00 ซึ่งน้อยกว่า .05 แสดงว่าระยะเวลาที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายคิดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครในภาพรวม

แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพไม่เกิน 30 ปีจะมีความเชื่อมั่นต่อ
นโยบายติดคั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครน้อยกว่าผู้พัก
อาศัยอยู่ในกรุงเทพ 30 ปี ขึ้นไป

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องความเชื่อมั่นก่อนนโยบายคิดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงระดับความเชื่อมั่นของประชาชนที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้คือประชาชนที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครทั้งหมดจำนวนตัวอย่าง 480 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอาศัยการทำการเก็บข้อมูลโดยให้ผู้ช่วยวิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ทำการแจกแบบสอบถามให้กับผู้ที่มีที่อยู่ตามทะเบียนบ้านอยู่ในเขตตามขนาดตัวอย่างที่กำหนดไว้ ส่วนในการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test, F-test โดยกำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 480 คน พบว่า มากกว่าครึ่งเป็นเพศชาย ร้อยละ 52.50 เพศหญิงร้อยละ 47.50 ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 40-49 ปี คิดเป็นร้อยละ 24.79 รองลงมาคืออายุอยู่ระหว่าง 50-59 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.96 และผู้ให้ข้อมูลอายุน้อยที่สุดคือ 18 ปี ด้านระดับการศึกษาผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวนร้อยละ 31.46 มีผู้ไม่ได้รับการศึกษาร้อยละ 0.42 และมีผู้จบการศึกษามากกว่าปริญญาตรีร้อยละ 8.75 ด้านอาชีพผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นเจ้าของธุรกิจหรืออาชีพอิสระคิดเป็นร้อยละ 30.83 รองลงมาคือพนักงานเอกชนคิดเป็นร้อยละ 25.21 มีผู้ไม่ประกอบอาชีพจำนวนร้อยละ 19.17 และมีเพียงร้อยละ 0.63 ประกอบอาชีพเกษตรกรหรือประมง ด้านรายได้ต่อเดือนผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 25.42 มีผู้ไม่มีรายได้ร้อยละ 16.46 และมีผู้มีรายได้สูงกว่า 50,001 บาท ร้อยละ 8.96 ด้านเขตที่พักอาศัยของผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการกระจายการเก็บข้อมูลตามอัตราส่วนของขนาดประชากรแต่ละเขตของกรุงเทพมหานคร ครอบคลุมทั้ง 50 เขต ตามสัดส่วนของจำนวนประชากรทั้งหมด สุดท้ายระยะเวลา

ที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานคร เนื่องด้วยนโยบายการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดสามารถดำเนินการติดตั้งกล้องครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งกรุงเทพมหานครเสร็จสิ้นได้ในปี พ.ศ. 2555 และผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลดังกล่าวในปี พ.ศ.2558 ดังนั้นเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลทุกคน เป็นผู้ที่พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครทั้งก่อนและหลังการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานคร จึงจำต้องเก็บข้อมูลเฉพาะผู้ที่พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครเกินกว่า 5 ปีเท่านั้น โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครมาแล้วเป็นเวลา 5-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.92 รองลงมาคือ 16-25 ปีคิดเป็นร้อยละ 24.17

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานคร

สรุปผลความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานคร

ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านการบันทึกเหตุการณ์ของ CCTV
ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านการบันทึกรายละเอียดของ CCTV
ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านความทนทานของ CCTV
ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านช่วงเวลาการบันทึกภาพ
น้อย	ความเชื่อมั่นด้านจำนวนกล้อง CCTV ที่ใช้งานได้
น้อย	ความเชื่อมั่นด้านจำนวนกล้องที่ถูกติดตั้ง
ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านตำแหน่งกล้องที่ถูกติดตั้ง
ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านทิศทางการบันทึกภาพ
ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านทัศนวิสัยของกล้อง
ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านการติดตั้งกล้องในพื้นที่เสี่ยง
น้อย	ความเชื่อมั่นด้านจำนวนบุคลากรในการดูแลกล้อง
น้อย	ความเชื่อมั่นด้านการประสานงานกับตำรวจ
ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านการอบรมบุคลากร
ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านการไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของบุคคลากร
ปานกลาง	ความเชื่อมั่นด้านจริยธรรมของบุคคลากร

(จอมเศรษฐ์ ธีระ, 2558)

ภาพที่ 5.1 ความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานคร

กลุ่มความเชื่อมั่นด้านประสิทธิภาพของกล้องในภาพรวมอยู่ในระดับความเชื่อมั่นปานกลาง มีเพียงความเชื่อมั่นด้านกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ใช้งานได้มีระดับความเชื่อมั่นอยู่ในระดับน้อย โดยคน

กรุงเทพไม่เชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครสามารถใช้งานได้ทุกตัว ลำดับต่อมากลุ่มความเชื่อมั่นด้านจุดในการติดตั้งพบว่าในภาพรวมมีระดับความเชื่อมั่นอยู่ในระดับปานกลางเช่นกันและมีอีกหนึ่งด้านคือด้านจำนวนจำนวนกล้อง ซึ่งมีความเชื่อมั่นน้อย โดยคนกรุงเทพไม่เชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีจำนวนมากเพียงพอและครอบคลุมในแต่ละพื้นที่ ส่วนกลุ่มความเชื่อมั่นด้านบุคลากรนั้นในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางอีกเช่นกัน แต่มีความเชื่อมั่นด้านอีก 2 ด้าน ได้แก่ ด้านจำนวนบุคลากรและด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยคนกรุงเทพไม่เชื่อมั่นว่ากรุงเทพมหานครจะมีบุคลากรจำนวนเพียงพอในการจับผิดพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิด รวมถึงไม่เชื่อมั่นว่าจะมีการประสานงานอย่างทันทั่วทั้งที่ระหว่างเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร กับเจ้าหน้าที่ตำรวจหากมีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้น

5.1.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างในความเชื่อมั่นต่อนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร

ผลการทดสอบว่าความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคล (เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน สถานที่พักอาศัย ระยะเวลาการพักอาศัย) ที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อนโยบายการใช้กล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานครแตกต่างกันหรือไม่พบว่ามีรายละเอียดดังต่อไปนี้

สรุปผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเชื่อมั่นต่อนโยบายการใช้กล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานคร

- ☒ เพศ
- ☒ อายุ (อายุ 30-39 ปี มีความเชื่อมั่นน้อยกว่ากลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป)
- ☒ การศึกษา (ผู้มีการศึกษาสูงมีความเชื่อมั่นน้อยกว่า)
- ☒ อาชีพ (พนักงานเอกชนและเจ้าของธุรกิจมีความเชื่อมั่นน้อยกว่าผู้ว่างงาน)
- ☒ รายได้ (ผู้มีรายได้น้อยมีความเชื่อมั่นมากกว่าผู้มีรายได้มาก)
- ☒ ที่พักอาศัย
- ☒ ระยะเวลาที่พักอาศัย (ผู้พักอาศัยในกรุงเทพเกินกว่า 30 ปีมีความเชื่อมั่นมากกว่า)

(จอมเดช ศรีเมฆ, 2558)

ภาพที่ 5.2 ความแตกต่างของความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานคร

เพศที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายการใช้กล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของ กรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อายุที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายการใช้กล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของ กรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ที่แตกต่างกันได้แก่กลุ่มอายุ 40-49 ปี, กลุ่มอายุ 50-59 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไปมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ที่แตกต่างกันได้แก่ กลุ่มผู้จบการศึกษามากกว่าปริญญาตรี มีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายน้อยกว่ากลุ่มผู้จบการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นและกลุ่มผู้จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายน้อยกว่ากลุ่มผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แสดงว่าผู้มีการศึกษามากจะมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายดังกล่าวในระดับที่ต่ำผู้มีการศึกษาน้อย

อาชีพที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มพนักงานเอกชนมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายน้อยกว่ากลุ่มผู้ไม่ประกอบอาชีพ ได้แก่ พ่อบ้าน แม่บ้าน เกษียณอายุ และกลุ่มเจ้าของธุรกิจหรือผู้ประกอบการอาชีพอิสระมีความเชื่อมั่นก่อนนโยบายน้อยกว่ากลุ่ม ไม่ประกอบอาชีพ ได้แก่ พ่อบ้าน แม่บ้าน เกษียณอายุ

รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยผู้มีรายได้น้อยจะมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครมากกว่าผู้มีรายได้มาก

สถานที่พักอาศัยในเขตเมืองที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของ กรุงเทพมหานครในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ระยะเวลาที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพ

30 ปี ขึ้นไปจะมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครมากกว่าผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครน้อยกว่า 30 ปี

5.1.4 การทดสอบสมมติฐาน

จากสมมติฐานงานวิจัยที่ว่าเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน สถานที่พักอาศัย และระยะเวลาการพักอาศัยของคนกรุงเทพฯ ที่แตกต่างกันจะมีความเชื่อมั่นต่อนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครในภาพรวมแตกต่างกันนั้น พบว่าปัจจัยด้าน อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้และระยะเวลาที่พักอาศัยที่แตกต่างกันของคนกรุงเทพฯ จะมีความเชื่อมั่นต่อนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครในภาพรวมแตกต่างกันตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลในด้าน เพศและสถานที่พักอาศัยที่แตกต่างกันนั้น ไม่มีความเชื่อมั่นต่อนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครในภาพรวมแตกต่างกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องความเชื่อมั่นต่อ นโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร มีประเด็นที่ค้นพบควรแก่การอภิปรายผล ดังนี้

5.2.1 คนกรุงเทพฯ ไม่เชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครสามารถใช้งานได้ทุกตัว

ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครด้านที่ประชาชนให้ความเชื่อมั่นในระดับความเชื่อมั่นน้อยด้านแรกที่จะทำการอภิปรายผลคือความเชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครสามารถใช้งานได้ทุกตัว ซึ่งประเด็นดังกล่าวนี้เป็นผลกระทบสืบเนื่องจาก เกิดประเด็นที่กรุงเทพมหานครถูกตั้งข้อสงสัยเมื่อปลายปี พ.ศ.2554 ถึงกรณีตรวจพบกล้องเปล่าที่ไม่มีกล้องจำนวนมาก รวมถึงจำนวนกล้องปลอมถูกติดตั้งแทนกล้องจริงหลายจุด จนเกิดการตั้งคำถามจากประชาชนและสื่อมวลชนจำนวนมาก ถึงความโปร่งใสในการดำเนินการตามนโยบายดังกล่าว และกระทบถึงความรู้สึกต่อจำนวนกล้องที่กรุงเทพมหานครกล่าวอ้าง ว่ามีจำนวน

กล้องจริงตามที่บอกกล่าวกับประชาชนหรือไม่ หลังเกิดกระแสดังกล่าวขึ้นมา นาย ชีระชน นโมมัย พิบูลย์ รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ได้ให้สัมภาษณ์กับหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจออนไลน์ว่า

“...นโยบายการติดตั้งกล้องเปล่า หรือกล้องหลอกที่เรียกว่า *Dummy Camera* นั้น เกิดขึ้นในสมัยนายอภิรักษ์ โกษะโยธิน เป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เนื่องจาก กทม. ได้รับงบประมาณอุดหนุนจากรัฐบาลในช่วงดังกล่าวไม่พอ และมีความจำเป็นต้องติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อใช้ป้องกันเหตุจากการชุมนุมทางการเมืองเป็นสำคัญ ซึ่งขณะนั้นก็มีการชุมนุมทางการเมืองเกิดขึ้น จึงต้องใช้การติดกล้องหลอกขึ้นมา ซึ่งก็จะมีแค่ตัวกล้องหรือบอดี้ แต่ไม่มีกล้องจริงที่ถ่ายหรือบันทึกภาพได้ โดยมีจำนวน 500 ตัว ติดตั้งในพื้นที่เขตชั้นในของกทม. ที่เป็นจุดการชุมนุม อาทิ เขตพระนคร ดุสิต สาทร และบริเวณที่มีการชุมนุมกระจายตัวออกไป ขณะนี้งบประมาณติดตั้งกล้อง CCTV มีเพียงพอแล้ว ซึ่งการติดตั้งกล้องมีการติดตั้งไปแล้ว 10,000 ตัวในขณะนี้ และที่ตังเป้าอีก 10,000 ตัว จะติดตั้งให้ทันในสมัยผู้ว่าฯ กทม. ก่อนหมดวาระ ซึ่งจะรวมถึงการไปติดกล้อง CCTV จริงเข้าไปแทนกล้องเปล่าด้วย...” (ประชาชาติธุรกิจออนไลน์, 2554)

อย่างไรก็ตามแม้ว่าประเด็นดังกล่าวได้ถูกชี้แจงให้สาธารณะชนทราบแล้ว แต่ความเชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครจะสามารถใช้งานได้ทุกตัวนั้น ยังคงอยู่ในระดับความเชื่อมั่นต่ำ แม้ว่าการสำรวจครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจภายหลังจากที่เกิดกระแสดังกล่าวขึ้นมาแล้วกว่า 4 ปี แต่ความเชื่อมั่นของคนกรุงเทพในประเด็นดังกล่าวยังคงอยู่ในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่าตลอดระยะเวลา 4 ปีที่ผ่านมากรุงเทพมหานครยังไม่สามารถดำเนินการใดๆ อันเป็นคืนความเชื่อมั่นในด้านนี้กลับคืนมาได้สำเร็จ

5.2.2 คนกรุงเทพไม่เชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีจำนวนมากเพียงพอและครอบคลุมในแต่ละพื้นที่

ประเด็นต่อมาคือความเชื่อมั่นในระดับความเชื่อมั่นน้อยต่อประเด็นกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีจำนวนมากเพียงพอและครอบคลุมในแต่ละพื้นที่ ประเด็นดังกล่าวนี้แม้ว่าในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผู้วิจัยทำการสำรวจความคิดเห็นของผู้พักอาศัยในกรุงเทพมหานคร ครั้งนี้นั้น ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ยืนยันว่าได้ดำเนินการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิด

ครอบคลุม พื้นที่ของกรุงเทพมหานครแล้วเสร็จ 50,000 ตัว แล้ว แต่อย่างไรก็ตามจำนวนกล้องดังกล่าว นั้นยังนับว่ามีจำนวนน้อยมากหากเปรียบเทียบกับพื้นที่ทั้งหมดของกรุงเทพมหานครซึ่งมีขนาด 1,569 ตารางกิโลเมตร ซึ่งหากคิดเป็นอัตราส่วนจำนวนกล้องต่อพื้นที่ จะพบว่ามีการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิด 1 ตัวต่อพื้นที่ 31,380 ตารางเมตร หรือกล้อง 1 ตัวต่อพื้นที่ 20 ไร่ ซึ่งไม่เพียงพออย่างยิ่งต่อการ ควบคุมอาชญากรรม และหากเปรียบเทียบกับเมืองหลวงที่มีขนาดใกล้เคียงกับกรุงเทพมหานครอย่าง มหานครลอนดอน ที่มีขนาดพื้นที่ทั้งหมด 1,572 ตารางกิโลเมตรนั้น กลับพบว่ามหานครลอนดอนมี จำนวนกล้องวงจรปิดที่ถูกติดตั้งเพื่อควบคุมอาชญากรรมมากถึง 422,000 ตัว (Davis, 2012) ซึ่งมากกว่า จำนวนที่ติดตั้งในกรุงเทพมหานครถึง 8 เท่าตัว ดังนั้นยังคงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่กรุงเทพมหานคร จะต้องเพิ่มจำนวนกล้องวงจรปิดให้ครอบคลุมในแต่ละพื้นที่มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ อุนิษา เลิศ ไคยมรสกุล และ ชาญคณิต ก.สุริยะมณี (2553) ที่ทำการศึกษาวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของ กล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ได้ทำการเสนอให้ควรมีการติดตั้ง ให้ครอบคลุมทุกพื้นที่เช่นเดียวกัน

5.2.3 คนกรุงเทพไม่เชื่อมั่นว่ากรุงเทพมหานครจะมีบุคลากรจำนวนมากเพียงพอในการจับตา ดูพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิด

ประเด็นต่อมาคือกลุ่มความเชื่อมั่นด้านบุคลากรคือความเชื่อมั่นในระดับความเชื่อมั่นน้อยต่อ จำนวนบุคลากรในการจับตามดูพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิด ประเด็น ดังกล่าวนี้อาจสอดคล้องกับข้อกังวลด้านบุคลากรในงานวิจัยของ จอมเดช ตรีเมฆ (Trimek, 2010) ที่ได้ ทำการศึกษาถึงความเป็นไปได้และข้อกังวลต่อการติดตั้งระบบกล้องวงจรปิดอย่างเต็มรูปแบบใน กรุงเทพมหานคร ซึ่งในข้อกังวลด้านบุคลากร นายไตรภพ ชันตยาพร ผู้อำนวยการกองพัฒนาระบบ จราจร กรุงเทพมหานคร ผู้ดูแลโครงการกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ใช้ในการควบคุมอาชญากรรมของ กรุงเทพมหานครอีกหน้าที่หนึ่งได้กล่าวยอมรับว่า กรุงเทพมหานครมีจำนวนบุคลากรไม่เพียงพอต่อการ เฝ้าดูพฤติกรรมผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิด

5.2.4 คนกรุงเทพไม่เชื่อมั่นว่ากรุงเทพมหานครจะมีการประสานงานอย่างทันท่วงทีระหว่าง เจ้าหน้าที่ควบคุมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นในพื้นที่การควบคุม

ประเด็นสุดท้ายเป็นประเด็นความเชื่อมั่นด้านการประสานงานของบุคลากรระหว่างหน่วยงาน คือความไม่เชื่อมั่นว่าจะมีการประสานงานอย่างทันท่วงทีระหว่างเจ้าหน้าที่ในท้องควบคุม (Control

Room) กับเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นในพื้นที่การควบคุม ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องระวังที่สอดคล้องกับข้อกังวลด้านบุคคลกรของนาย ไตรภพ จันตยาพร เช่นเดียวกัน ซึ่งได้กล่าวถึงการมีปัญหายุบสรรคในการประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานครกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่และมีความต้องการให้กองบัญชาการตำรวจนครบาล ส่งกำลังคนมาอบรม เพื่อจัดกำลังส่วนหนึ่งประจำที่ห้องควบคุม (Control Room) ควบคู่ไปกับเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร

5.2.5 อภิปรายผลการวิจัยความแตกต่างในความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน

ในการการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันอันได้แก่ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ผู้วิจัยจะทำการอภิปรายผลเรียงตามลำดับปัจจัยส่วนบุคคลข้างต้นดังต่อไปนี้

ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศที่แตกต่างกันไม่มีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นับว่าเป็นปัจจัยที่ขัดแย้งกับสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ แต่อย่างไรก็ตามพบว่าผลการวิจัยในปัจจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ เจเลนา บุคัค และคณะ (Budak et al., 2014) ที่ทำการสอบถามความรู้สึกรู้สึกของประชาชนในกลุ่มประเทศโซมาเลียและเคนยา ซึ่งพบว่าประชาชนในทั้งสองประเทศมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของรัฐบาล และการสนับสนุนและความเชื่อมั่นต่อการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดของรัฐบาลในการควบคุมอาชญากรรม ซึ่งพบว่าเพศที่แตกต่างกันมีระดับความเชื่อมั่นต่อการใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดของรัฐบาลในการควบคุมอาชญากรรมไม่แตกต่างกัน

ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้สูงอายุจะมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครมากกว่ากลุ่มผู้ที่มีอายุน้อยกว่า ขัดแย้งกับงานวิจัยที่ทำการศึกษาในต่างประเทศโดย เจเลนา บุคัค และคณะ (Budak et al., 2014) ที่พบว่าประชาชนที่มีอายุสูงจะมีความเชื่อมั่นและสนับสนุนในการควบคุมของรัฐบาลผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิดน้อยความประชาชนที่มีอายุน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลำดับต่อมาปัจจัยส่วนบุคคลด้านการศึกษาที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้มีการศึกษาสูงจะมีความเชื่อมั่นต่อนโยบายดังกล่าวในระดับที่ต่ำกว่าผู้มีการศึกษาน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ เจเลนา บุคัค และคณะ (Budak et al., 2014) ที่พบว่าผู้มีการศึกษาสูงมีระดับความเชื่อมั่นต่อการใช้อุปกรณ์โทรทัศน์วงจรปิดของรัฐในการควบคุมอาชญากรรมน้อยกว่าผู้มีการศึกษาค่ำ

ลำดับต่อมาปัจจัยส่วนบุคคลด้านอาชีพพบว่า อาชีพที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มพนักงานเอกชนมีความเชื่อมั่นต่อนโยบายน้อยกว่ากลุ่มผู้ไม่ประกอบอาชีพได้แก่ พ่อบ้าน แม่บ้าน เกษียณอายุ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เจเลนา บุคัค และคณะ (Budak et al., 2014) ที่พบว่าผู้ไม่ประกอบอาชีพให้การสนับสนุนการใช้อุปกรณ์โทรทัศน์วงจรปิดของรัฐมากกว่าผู้ประกอบอาชีพ

ลำดับต่อไปปัจจัยส่วนบุคคลในด้านรายได้พบว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยผู้มีรายได้น้อยจะมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครมากกว่าผู้มีรายได้มาก สอดคล้องกับประเด็นของการประกอบอาชีพและไม่ประกอบอาชีพ ซึ่งทำให้การประมวลผลของผู้มีรายได้น้อยซึ่งกลุ่มหนึ่งคือผู้ไม่ประกอบอาชีพได้แก่ พ่อบ้าน แม่บ้าน เกษียณอายุ จะมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดมากกว่าผู้มีรายได้มาก

ในด้านสถานที่พักอาศัยในเขตเมืองที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นั้น พบว่ามีความขัดแย้งกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้และขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ซูราวสกี (Zurawski, 2007) ที่ทำการวิจัยศึกษาแนวความคิดเห็นที่แตกต่างกันในความต้องการการเข้ามาจับภาพของกล้องวงจรปิดในทัศนคติของประชากรจากพื้นที่ที่แตกต่างกัน โดยพบว่าคนที่อาศัยอยู่ในเขตชานเมืองมีความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของพวกเขา และมองว่าผู้ที่อยู่อาศัยภายในเมืองได้รับการดูแลรักษาความปลอดภัยที่ดีกว่า และพวกเขามีความต้องการที่จะได้รับการรักษาความปลอดภัยที่ดีขึ้นซึ่งรวมถึงการได้รับการติดตั้งระบบกล้องวงจรปิดในชุมชนของเขา ในทางกลับกันประชาชนที่อาศัยอยู่ในใจกลางเมืองฮัมบูร์กกลับมีความคิดว่าพวกเขาไม่ต้องการกล้องวงจรปิดเพราะเขารู้สึกว่าขาดความเป็นส่วนตัวและเขารู้สึกว่าถูกควบคุมมากเกินไป

สุดท้ายปัจจัยส่วนบุคคลด้านระยะเวลาที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครจะมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครมากกว่าผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพน้อย สอดคล้องกับปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุที่แตกต่างกันมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้สูงอายุจะมีความเชื่อมั่นต่อกล้องโทรทัศน์วงจรปิดของกรุงเทพมหานครมากกว่ากลุ่มผู้ที่มีอายุน้อยกว่า ซึ่งผู้ให้ข้อมูลที่มีอายุมากจะมีระยะเวลาที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครมากตามมาด้วยอีกปัจจัยหนึ่ง

5.3 ข้อเสนอแนะการวิจัย

จากผลการวิจัยที่พบว่าคนกรุงเทพฯยังคงไม่เชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครจะสามารถใช้งานได้ทุกตัว ดังนั้นกรุงเทพมหานครควรที่จะใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่สามารถบันทึกภาพได้จริงในทุกจุดการติดตั้ง เพื่อตัดข้อกังวลของประชาชนกรณีขาดความเชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ถูกติดตั้งสามารถใช้งานได้ทุกตัว แม้ว่าในหลายประเทศจะนิยมใช้กล้องหลอกหรือ Dummy Camera ปะปนกับกล้องจริงเพื่อประหยัดงบประมาณในการดำเนินงาน แต่แนวทางดังกล่าวส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของคนกรุงเทพฯซึ่งกล่าวมาข้างต้นในผลการวิจัย ดังนั้นกรุงเทพมหานครควรทบทวนอย่างรัดกุมอีกครั้งหากมีความจำเป็นจะต้องใช้กล้องหลอกในลักษณะเดียวกันกับต่างประเทศในพื้นที่ของกรุงเทพมหานคร

จากผลการวิจัยที่พบว่าคนกรุงเทพฯยังมีความรู้สึกลัวว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ถูกติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครยังมีจำนวนน้อยเกินไป ดังนั้นกรุงเทพมหานครควรที่จะเพิ่มการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดให้ครอบคลุมพื้นที่มากยิ่งขึ้น เนื่องจากจำนวนกล้องที่มีอยู่ในปัจจุบันจำนวน 50,000 ตัว นั้นยังมีจำนวนไม่เพียงพอ หากเปรียบเทียบกับพื้นที่ของกรุงเทพมหานคร และเนื่องจากประชาชนที่พักอาศัยในกรุงเทพมหานครยังมีความไม่เชื่อมั่นว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งโดยกรุงเทพมหานครมีจำนวนมากเพียงพอและครอบคลุมในแต่ละพื้นที่

จากผลการวิจัยที่พบว่าคนกรุงเทพฯยังไม่มีเชื่อมั่นว่ากรุงเทพมหานครจะมีจำนวนบุคลากรในการดูแลกล้องวงจรปิดที่เพียงพอ กรุงเทพมหานครควรแสดงให้เห็นถึงความชัดเจนในข้อมูลกำลังพลและความสามารถในการบริหารจัดการ เกี่ยวกับการควบคุมดูแลกล้องโทรทัศน์วงจรปิด ให้เป็นที่

ประจักษ์แก่ประชาชน เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและความอุ่นใจให้กับประชาชน รวมถึงมีแผนการรับมือของศูนย์ผู้กระทำความผิดที่จะคัดสินใจที่จะกระทำความผิดอีกด้วย

จากผลการวิจัยที่พบว่าคนกรุงเทพฯ ขาดความเชื่อมั่นด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างทันทั่วทั้งนั้น กรุงเทพมหานครควรที่จะมีการสร้างห้องควบคุม (Control Room) ในทุกสำนักงานเขตของกรุงเทพมหานครทั้ง 50 เขต และควรจัดให้มีการอบรมให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจถึงวิธีการในการเฝ้ามองพฤติกรรมผู้กระทำความผิดผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิด เพื่อขอสนับสนุนกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจนครบาลในพื้นที่เพื่อประจำที่ห้องควบคุม ควบคู่ไปกับเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร อันจะส่งผลให้มีการประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานครได้อย่างทันทั่วทั้งที่ หากมีเหตุด่วนเหตุร้ายเกิดขึ้น

การศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรที่จะมีการทำการศึกษาวิจัยในลักษณะเดียวกันนี้ ซ้ำอีกครั้งในทุกๆ 5 ปี เพื่อทำการทดสอบการเปลี่ยนแปลงในความเชื่อมั่นก่อนนโยบายการใช้กล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมของกรุงเทพมหานคร และการเปลี่ยนแปลงในความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในกรุงเทพมหานคร และเพื่อทำการศึกษาถึงผลสำเร็จหรือข้อบกพร่องของนโยบายดังกล่าว ซึ่งในระยะเวลา 5 ปีดังกล่าวนี้เป็นระยะเวลาที่นานเพียงพอที่จะมีความเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านการติดตั้งจำนวนกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพิ่มเติมและการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพอื่นในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร อันจะเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์เทียบเคียงทั้งในระดับความเชื่อมั่นของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดและระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมในอนาคตต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรุงเทพมหานคร (2546). สถิติ กรุงเทพมหานคร 2556. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานคร.
- กองวิจัย สำนักยุทธศาสตร์ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2555). การวิเคราะห์ระบบการติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อลดช่องโอกาสในการก่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ: กรุงเทพฯ.
- ไตรภพ ชันดยาพร (2553). อ้างใน Trimek, J. (2010). *Impact of CCTV in Crime Prevention and National Security: A Feasibility Study to Implement Full CCTV System in Bangkok, Thailand*. Unpublished master's dissertation, Middlesex University, London, United Kingdom.
- เคลิณวิทย์ (2556). ซีซีทีวี 4.7 หมื่นตัวพร้อมใช้ ม.ค.57. สืบค้นวันที่ 5 เม.ย. 56 จาก <http://its.in.th/index.php>
- ไทยรัฐออนไลน์(2554). ภาพจากกล้องปลอม. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 58 จาก <http://www.thairath.co.th/content/204050>
- ธีรยุทธ พึ่งเทียบ (2543). สถิติเบื้องต้นและการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สุทรไพศาล.
- เบญจรัตน์ เนติโพธิ์ (2553). อ้างใน Trimek, J. (2010). *Impact of CCTV in Crime Prevention and National Security: A Feasibility Study to Implement Full CCTV System in Bangkok, Thailand*. Unpublished master's dissertation, Middlesex University, London, United Kingdom.
- ประชาชาติธุรกิจออนไลน์ (2554). กระหึ่มว่อนเน็ตจวก กทม.ตั้งกล้อง CCTV มีแต่กล้องไม่มีกล้อง. สืบค้นวันที่ 24 ก.ย. 54 จาก <http://www.prachachat.net/>
- มติชนออนไลน์ (2554). ชาวเน็ตไว้อย่างยิ่งวงจรปิด CCTV ทั่ว กทม. มีกล้องเปล่าหลายจุด. สืบค้นวันที่ 15 มี.ย.58 จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1316483861
- มณีรัตน์ ปิ่นวิเศษ (2550). ชีวิตและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เอมพันธ์ จำกัด.
- มหาวิทยาลัยบูรพา (2545). ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทางสังคม. สืบค้นวันที่ 3 ก.ย. 54 จาก <http://www.huso.buu.ac.th>.
- วันชัย อยู่แสง (2553). อ้างใน Trimek, J. (2010). *Impact of CCTV in Crime Prevention and National Security: A Feasibility Study to Implement Full CCTV System in Bangkok, Thailand*. Unpublished master's dissertation, Middlesex University, London, United Kingdom.
- สมบูรณ์ บุญฤทธิ์ และคณะ. (2554) สถิติเบื้องต้นและการวิจัย. พระนครศรีอยุธยา: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ศุมนทิพย์ จิตสว่าง. (2553). *อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา*. สืบค้นวันที่ 3 ก.ย. 2554 จาก

www.polsci.chula.ac.th

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2557). *รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือน จำแนกตามภาค และจังหวัด พ.ศ.*

2539 – 2556. สืบค้นวันที่ 25 ต.ค. 2558 จาก

http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/tables/00000_Whole_Kingdom/N28P02-income.xls

สำนักผังเมือง กรุงเทพมหานคร (2554). *รายงานการศึกษากการกระจายตัวของอาคารพักอาศัยของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2554*. กรุงเทพฯ: กองนโยบายและแผนงาน สำนักผังเมือง กรุงเทพมหานคร.

อุนิษา เลิศโตมรสกุลและ ชาญกนิศ ก.สุริยะมณี. (2553). *ประสิทธิภาพของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม*. สำนักงานกิจการยุติธรรม, กระทรวงยุติธรรม.

ภาษาอังกฤษ

BBC (2007). *Thai PM blames rivals for blasts*. Retrieved November 5, 2012, from

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/6222013.stm>

BBC (2008). *7 July Bombings*. Retrieved September 8, 2015, from

http://news.bbc.co.uk/2/shared/spl/hi/uk/05/london_blasts/what_happened/html/

Budak J. et al. (2014). *Privacy Concern in Western Balkan Countries: Developing a Typology of Citizens*. Zagreb: Izdavač

BSRIA (2011). *The Changing Face of World Security*. Retrieved September 10, 2015, from

<https://www.bsria.co.uk/.../security-press-release-2011.pdf>

Clancey, G. (2009). *Considerations for establishing a public space CCTV network*. Canberra:

Australian Institute of Criminology.

Cohen, L.E. & Felson, M. (1979). Social change and crime rate trends: A routine activities approach.

American Sociological Review, 44, 588-609.

Dalby, S. (2003). Contesting an essential concept: reading the dilemmas in contemporary security discourse in Keith Krause and Michael C. Williams (eds) *Critical security studies: Concepts and cases* (pp.3-32). London: Routledge.

Davis, D. (2012) *How many CCTV cameras are there in London?* Retrieve 2 Sep, 2014, from

<http://www.cctv.co.uk>

- Ditton, J. (2000). Crime and the City. Public Attitude towards Open-Street CCTV in Glasgow. *British Journal of Criminology*, 40(4), 692- 709.
- Fox News (2010). *9 Years Later, Nearly 900 9/11 Responders Have Died, Survivors Fight for Compensation*. Retrieve September 25, 2012, from <http://www.foxnews.com>
- Fussey, P. (2007). Observing potentiality in the global city: Surveillance and counterterrorism in London. *International Criminal Justice Review*, 17(3), 171-192.
- Goold, B.J. (2004). *CCTV And Policing*, Oxford, Oxford University Press.
- Jeffery, R.C. (1977). *Crime Prevention through Environmental Design*. Second Edition. Beverly Hills, CA: Sage.
- Krahman, E. (2005). Security governance and networks: New theoretical perspectives in transatlantic security. *Cambridge Review of International Affairs*, 18(1), 17-30.
- Norris, C. & Armstrong, G. (1999). *The maximum surveillance society: The rise of CCTV*. New York: Berg.
- Staff (2007). *Borough Council of King's Lynn & West Norfolk*. Retrieve September 25, 2012, from <http://www.west-norfolk.gov.uk>
- Surette, R. (2006). CCTV and citizen guardianship suppression: A questionable proposition. *Police Quarterly*, 9(1), 100-125.
- Trimek, J. (2010). *Impact of CCTV in Crime Prevention and National Security: A Feasibility Study to Implement Full CCTV System in Bangkok, Thailand*. Unpublished master's dissertation, Middlesex University, London, United Kingdom.
- Yamane, T. (1967). *Statistics: An introductory analysis*. New York: Harper and Row.
- Zedner, L. (2003). The concept of security: An agenda for comparative analysis. *Legal Studies*, 23(1), 153-176.
- Zurawski, N. (2007). Video surveillance and everyday life: Assessments of closed-circuit television and the cartography of socio-spatial imaginations. *International Criminal Justice Review*, 17(4), 269-288.

แบบสอบถาม

ความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน สํารวจข้อมูลส่วนบุคคล และข้อคำถามในการสำรวจความเชื่อมั่นก่อนนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร แต่ละข้อไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด คำตอบที่ดีที่สุด คือคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน คำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ และจะไม่มีผลกระทบต่อท่านแต่อย่างใด

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับความจริงของท่านมากที่สุด

1.1 เพศ

- ☐ 1) ชาย ☐ 2) หญิง

1.2 อายุ

..... (โปรดระบุ) *18 ปีขึ้นไปเท่านั้น

1.3 ระดับการศึกษา

- ☐ 1) ไม่ได้รับการศึกษา (0 ปี) ☐ 2) ประถมศึกษา (4, 6, 7 ปี)
☐ 3) มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า (9 ปี) ☐ 4) มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช. หรือ
 เทียบเท่า (12 ปี)
☐ 5) อนุปริญญา/ปวส./หรือ เทียบเท่า (14 ปี) ☐ 6) ปริญญาตรี (16 ปี)
☐ 7) ปริญญาโท / เอก (18, 22 ปี)

1.4 อาชีพ

- ☐ 1) ข้าราชการ/ลูกจ้าง/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ☐ 2) พนักงานเอกชน
☐ 3) เจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ ☐ 4) เกษตรกร/ประมง
☐ 5) ผู้ใช้แรงงาน/รับจ้าง ☐ 6) พ่อบ้าน/แม่บ้าน/เกษียณอายุ/ว่างงาน
☐ 7) นักเรียน/นักศึกษา

1.5 รายได้ต่อเดือน.....บาท

1.6 ท่านพักอาศัยอยู่ในเขตใดของกรุงเทพมหานคร..... (โปรดระบุ)

1.7 ระยะเวลาที่พักอาศัยในเขตดังกล่าว.....ปี (โปรดระบุ) *เกินกว่า 5 ปีเท่านั้น

ตอนที่ 2 ความเชื่อมั่นต่อนโยบายติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อควบคุมอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับความจริงของท่านมากที่สุด

ข้อ ที่	คำถาม	ระดับความเชื่อมั่น				
		1	2	3	4	5
ความเชื่อมั่นด้านประสิทธิภาพของกล้อง						
1	ท่านเชื่อว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้ง โดยกรุงเทพมหานครจะสามารถบันทึกพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดได้					
2	ท่านเชื่อว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้ง โดยกรุงเทพมหานครสามารถเก็บรายละเอียดใบหน้าคนร้ายหรือทะเบียนรถของผู้กระทำความผิดได้					
3	ท่านเชื่อว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้ง โดยกรุงเทพมหานครมีความแข็งแรง ไม่เสียหาย หรือใช้การไม่ได้โดยง่าย					
4	ท่านเชื่อว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้ง โดยกรุงเทพมหานครมีการบันทึกภาพอยู่ตลอดเวลา ทั้งในกลางวันและกลางคืน					
5	ท่านเชื่อว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้ง โดยกรุงเทพมหานครสามารถใช้งานได้ทุกตัว					
ความเชื่อมั่นด้านจุดในการติดตั้ง						
1	ท่านพบว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้ง โดยกรุงเทพมหานครมีจำนวนมากเพียงพอและครอบคลุมในแต่ละพื้นที่					
2	ท่านพบว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้ง โดยกรุงเทพมหานครถูกติดตั้งในตำแหน่งที่เหมาะสม					
3	ท่านพบว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้ง โดยกรุงเทพมหานครส่องไปยังทิศทางที่เหมาะสมต่อการบันทึกภาพ					
4	ท่านพบว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้ง โดยกรุงเทพมหานครไม่ถูกบดบังโดยสิ่งกีดขวางเช่น ต้นไม้ เสาไฟฟ้า ป้ายโฆษณาฯ					
5	ท่านพบว่ากล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้ง โดยกรุงเทพมหานครถูกติดตั้งอยู่ในสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม					

ข้อ ที่	คำถาม	ระดับความเชื่อมั่น				
		1	2	3	4	5
ความเชื่อมั่นด้านบุคลากร						
1	ท่านเชื่อว่ามีบุคลากรจำนวนเพียงพอในการจับตามองพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดผ่านกล้องโทรทัศน์วงจรปิด					
2	ท่านเชื่อว่าจะมีการประสานงานอย่างทันทั่วทั้งระหว่างเจ้าหน้าที่ควบคุม กับตำรวจเมื่อมีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นในพื้นที่การควบคุม					
3	ท่านเชื่อว่ามีบุคลากรที่เฝ้าดูพฤติกรรมผ่านกล้องวงจรปิดได้รับการอบรมอย่างเหมาะสม					
4	ท่านเชื่อว่ามีบุคลากรที่เฝ้าดูพฤติกรรมผ่านกล้องวงจรปิดจะไม่นำภาพจากกล้องไปใช้งานในทางที่ไม่เหมาะสมอันเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน					
5	ท่านเชื่อว่ามีบุคลากรที่เฝ้าดูพฤติกรรมผ่านกล้องวงจรปิดจะไม่ใช้ประโยชน์ของกล้องเป็นการส่วนตัว					

ประวัติผู้วิจัย

คำนำหน้า	ร้อยตำรวจเอก ดร.
ตำแหน่งทางวิชาการ	-
ชื่อผู้วิจัย	จอมเดช
นามสกุลผู้วิจัย	ตรีเมฆ
ชื่อภาษาอังกฤษ	Jomdet
นามสกุลภาษาอังกฤษ	Trimek
วัน/เดือน/ปีเกิด	17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2528
ที่อยู่ (บ้าน)	588/53 ถ. เฉลิมพระเกียรติ ร.9 แขวงประเวศ เขตประเวศ
จังหวัด (บ้าน)	กรุงเทพฯ
รหัสไปรษณีย์ (บ้าน)	10250
โทรศัพท์ (บ้าน)	02-170-9419
ที่อยู่ (ที่ทำงาน)	มหาวิทยาลัยรังสิต พหลโยธิน 87 ตำบลหลักหก อำเภอเมือง
จังหวัด (ที่ทำงาน)	ปทุมธานี
รหัสไปรษณีย์ (ที่ทำงาน)	12000
E – Mail Address.	jomdet@rsu.ac.th

ปริญญาตรี	รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต
สาขา	ตำรวจศาสตร์
ปีที่ยจบ	2550
สถาบัน	โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
ประเทศ	ไทย
ปริญญาโท	Master of Arts
สาขา	Criminology (Crime, Conflict, and Control)
ปีที่ยจบ	2553
สถาบัน	Middlesex University
ประเทศ	อังกฤษ
ปริญญาเอก	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขา	อาชญวิทยา การบริหารงานยุติธรรมและสังคม
ปีที่ยจบ	2558
สถาบัน	มหาวิทยาลัยมหิดล
ประเทศ	ไทย

ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารภายในประเทศ

จอมเดช ศรีเมฆ. (2558). ความเป็นไปได้ในการจัดทำโครงการสำรวจอาชญากรรมโดยมหาวิทยาลัย
รังสิต. วารสารกระบวนการยุติธรรม, 8(1), 67 – 85.

ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศ

Jernsittiparsert,K., Trimek,J., & Vivatthanaporn, A. (2015). Fear of Crime among People in Muang-
Ake, Lak-Hok, Muang, Pathumthani. *The Social Sciences*, 10(1), 24-30.

ผลงานวิจัยที่ได้นำเสนอในการประชุมทางวิชาการภายในประเทศ

Trimek, J. et al. (2015). *The Prostitution Business of GMS Women in Bangkok and the Adjacent Areas*.
2nd National and International Conference on Humanities and Social Sciences. KU Home,
Bangkok, Thailand.

Trimek, J. (2015). *A Feasibility Study to inaugurate the Rangsit Crime Survey*. 1st International
Conference on Government and Politics. Pathumthani, Thailand.

ผลงานวิจัยที่ได้นำเสนอในการประชุมทางวิชาการในต่างประเทศ

- Terdpaopong, K. & Trimek, J. (2015). *Financial Scandal: The Case of King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang, Thailand*. 7th International Conference on Financial Criminology. Oxford, United Kingdom.
- Trimek, J. (2014). *Crime, Conflict and Control in Bangkok*. The Fourth Asian Conference on Ethics, Religion and Philosophy. Osaka, Japan.
- Trimek, J. (2014). *A Feasibility Study to inaugurate the Rangsit Crime Survey*. Sixth International Conference on Social Science and Education. New York, USA.
- Trimek, J. (2013). *Criminal situations in Bangkok and the social control theories*. Second International Conference of the South Asian Society of Criminology and Victimology (SASCV). Tamilnadu, India.
- Trimek, J. (2012). *Impact of CCTV in Crime Prevention and National Security: A Feasibility Study to Implement Full CCTV System in Bangkok, Thailand*. The 2012 AAPS Annual Conference. Shenyang, China.

บทความทางวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสาร

- Trimek, J. (2014). Urban Crime in Western and Eastern Societies (Chicago, London and Bangkok). *Rangsit Journal of Social Sciences and Humanities*, 1(1), 69 – 80.
- Trimek, J. (2014). Embezzlement, Bribery and Protection Money in the Royal Thai Police Force. *Rangsit Journal of Social Sciences and Humanities*, 1(2), 49 – 53.
- จอมเดช ศรีเมฆ. (2556). การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและอาชญากรรมกับการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการรักษาความปลอดภัย: การเข้ามามีบทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการรักษาความปลอดภัยและการควบคุมอาชญากรรม. *วารสารกระบวนการยุติธรรม*, 6(2), 83 – 100.

สาขาวิชาที่นักวิจัยเชี่ยวชาญ

อาชญวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม